

BOOK FOUR
WITCHOAR

ใบชาแห่งอัลฮาคิม

กัลจิตา

อนิ

1

ก้อนที่สิบ

ฟู! ฉี่!

เนื้อสดที่วางลงอย่างบนกระทะร้อนส่งเสียง ความร้อนทำให้กลิ่นเนื้ออย่างผสมกับกลิ่นโรสแมรี่หอมพุ่งไปทั่วห้อง แต่ไม่นานแอนนิมอสก็สร้างลมอ่อนๆ พัดพาควันและกลิ่นออกไปทางหน้าต่าง ที่จริงเหนือเคาท์อยู่บนเคาน์เตอร์ครัวก็มีเครื่องดูดควัน แต่มันเก่ามาก เลยทำงานได้ไม่ดีเท่าที่ควร ระยะเวลาที่เขาต้องย่างเนื้อบ่อยๆ เลยจำเป็นต้องใช้วิธีนี้อยู่บ่อยครั้ง

แอ็ค!

ประตูห้องนอนเปิดออก ปกติแอ็คต้องไปทำงานแล้ว แต่วันนี้เขาเพิ่งเดินออกมาจากห้องนอน พลังอำนาจปากหา

"สายนั้ส่วสคี่" แอ็คเอ่ยทักเจย์ที่ยืนพลิกเนื้ออย่างบนเตาอยู่

เจย์ไม่ได้หันมา แต่ร่างวิญญาณของเจย์ที่ยืนซ้อนร่างจริงของเขา กลับหันมา พร้อมกับที่นั่งอยู่บนไหล่

"สายนั้ส่วสคี่ แอ็ค วันนี้ไม่เข้ากะเธอ คีนสายเซีย" เจย์ในร่างวิญญาณตอบคำทักทาย

แอ็คไล่สายคามองเจย์ในร่างวิญญาณ ค่อยไปที่กิติม แล้วไปจับที่

ร่างจริงของเจย์ ซึ่งทำหน้าที่พ่อครัวอยู่อย่างแข็งขัน พลางส่ายหน้า

"เอาจริงๆ นะ ยังไงฉันก็ไม่ชินที่นายทำเหมือนชีวิตของฉันนี่เป็นเรื่องปกติ"

ร่างวิญญาณเดินกลับเข้าร่างเจย์ แล้วเจย์ก็หันมาสบตาเพื่อน ก่อนจะยิ้มอีโก้ให้

"ทำไมล่ะ"

"นายว่าฉันควรชินหรือ!" แอ็กย่อนถามเสียงดั่งขึ้น แล้วกวาดคามองไปรอบห้อง

เจย์หัวเราะ "ตกลงวันนี้นายลางานหรือ"

"เปล่า มาสเตอร์ที่คัก้าให้ไปซื้อของที่ตลาดคอนเย็นนะ เลยให้ฉันเปลี่ยนไปเข้ากะคัก"

"หรือให้ไปช่วยไหม จะได้เอารถลากไป" เจย์เสนอตัว เพราะกว่าเขาจะเข้ากะก็ช่วงสามทุ่มโนน ยังพอมีเวลา

"ได้ก็ดีมากเลย พอลูกค้ามาเข้าร้านเยอะ วัตถุประสงค์ก็คักงให้เยอะเป็นสองสามเท่าเลย แล้วพวกเด็กๆ ไปไหนล่ะ ปกติถ้านายอย่างเนื่อ เจ้าหนูอัสโมวจะต้องมาเกาะขานายไม่ปล่อยเลยไม่ใช่หรือ"

"คุณแฟนทอมพากับอัสโมวไปซื้อขนมข้างล่าง อีกเคียวคงมา"

แอ็กเลิกคิ้ว "อีกแล้วหรือ"

เจย์หมุนตัวเดินไปที่ตู้เย็น พร้อมกับตอบว่า "ใช่ อีกแล้ว คอนนี้คูเหมือนทั้งบีมและอัสโมวจะชอบเล่นกับคุณแฟนทอมมากเลยนะ"

แฟนทอม ซิมป์สัน มาวิซเซอร์คักตั้งแต่เมื่อสามสัปดาห์ก่อน ทุกวันเขาจะมาเคาะประตู เพื่อขอเข้ามาเล่นกับบีมและอัสโมว แรกๆ สองปีศาจก็ทำท่าเหมือนไม่อยากเล่นด้วย แต่เพราะแฟนทอมเอาปีศาจในสังกัดของเขามาร่วมเล่นเกมกระดานคัก้วย สู้คักท้ายก็เลยเล่นคัก้วยกันตลอดคักช่วงเวลาที่เขาไปทำงาน

"เด็กๆ ของนายก็ไม่ระวังคักเลยเนอะ แฟนทอม ซิมป์สัน จั๊นซื้อว่าเป็นนักล่าปีศาจอันดับคักันๆ ของโลกเลยนะ" แอ็กเปรยอย่างกังวล

พร้อมกับกอดเครื่องแบบทำงานของช่วงเวลาที่คลั่ง พลังเดินไปห้องน้ำ

"คุณแฟนทอมบอกว่ามาเพื่อศึกษาบิมนะ" เจย์แย้งไป แต่ละเหตุผลที่ไม่ได้บอกไว้ว่า เขามั่นใจว่า แฟนทอมไม่มีวันขโมยหรือลักพาตัวบิมนกับอัสโมวไปได้ นั่นเพราะเขาคงยังจำได้ไม่ลืม ว่าบิมนอาจจะหวาดหนักแคไคโน ถ้าต้องอยู่ห่างจากเขา

"ตามใจนาย เออ พรุ่งนี้นายต้องไปสถานีตำรวจแล้วสินะ" แอ็กหันมาถาม ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำ

"อ้อ ต้องไปรายงานตัวแล้วแจ้งกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ที่เลือกนะ"

"ฝากชื่อสมุดบันทึกกับปากกายี่ห่อวิชเชสสี่เหลี่ยมให้หน่อยสิ ร้านขายมันอยู่ในตลาดติดกับร้านถ่ายรูป มาสเคอร์วีคเนี่ยเหมือนจะมีนะ แต่ส่งกลับบ้านได้ไม่มีนเลย นี่ฉันยังต้องอ่านหนังสืออีกเป็นคั้ง"

เจย์หยิบสติกที่สุกแล้วออกจากกระทะ พลังตอบว่า "ได้ เอาอะไรอีกไหม"

"ไม่ละ ขอบใจ"

แอ็กเดินหายเข้าไปในห้องน้ำแล้ว เจย์จึงหันไปหยิบหม้อมาเตรียมน้ำชุป โดยเทน้ำสติกที่แอ็กเตรียมไว้คั้งแต่เมื่อคืนใส่ลงไปครึ่งหม้อ

'สรุปจะเลือกกิจกรรมนั้นจริงอะ' ถิคมถาม ขณะมองเจย์เร่งความร้อนของเขา

"ก็ต้องเลือกกิจกรรมนั้นแหละ เราโทร. ไปหลายที่แล้ว เขาก็บอกว่าคนเต็มแล้วนี่นา แต่ก็ดีนะเป็นกิจกรรมคิดควา ใช้เวลาน้อยกว่า จะได้ไม่รบกวนรุ่นพี่ให้ทำงานแทนนานด้วย"

'ซ้ำถึงบอกว่ามันเป็นแผนของพวกเขาขอปกินสีง ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ๆ ไม่เซ็นเสียก็หมดเรื่อง'

เจย์ยกชามหมูสับมาไว้ข้างหม้อคัมน์น้ำสติกที่เริ่มเดือด จากนั้นปั้นหมูสับเป็นก้อน แล้วหย่อนลงในหม้อ

"แต่ผมทำผิดนี้...อ๊ะ! พวกอัสโมววิ่งเข้ามาแล้ว"

กิติมหันไปมองประตูแวนหนึ่ง แล้วหันมามองเจย์ 'หูไวกว่าข้าแล้ว
นี่'

เจย์เลิกคิ้ว แต่กิติมไม่พูดอะไรต่อ เพราะเสียงเท้ากระทบขั้นบันได
ดังโกล้งเข้ามา ครู่เดียวประตูก็เปิดออก อัสโมววิ่งนำหน้ามาก่อน ตามด้วย
บิมที่กระโดดคลั่งๆ ตามมา ปัดท้ายด้วยแฟนทอม

"สเท็ก!" อัสโมวร้องเสียงดังอย่างคึกใจ แล้ววิ่งตรงดิ่งไปที่จาน
สเท็ก ทางของปีศาจน้อยแวงงไกว ขณะมือเกาะขอบเคาน์เตอร์ถามว่า

"ของข้าหรือเปล่า"

"ใช่ครับ เขาไปวางที่โต๊ะนะ"

"เฮ้!" อัสโมวลูมือร้องเสียงดังอย่างสมใจ แล้วถือจานสเท็กเดิน
ออกไป ขณะที่บิมกระโดดไปเปิดตู้เย็นออกอย่างรู้งาน เพราะแอ็กทำ
อาหารมังสวิรัคิแต่ตู้เย็นเอาไว้ให้บิม ทำครั้งหนึ่งก็กินได้ถึงสองมือ และบิม
ก็ไม่เกียงเรื่องการกินอาหารแซ่เย็น เพราะรู้ว่าแอ็กเหนื่อยมากที่ต้อง
ทำงานสองกะติดกัน ทั้งช่วยคุณทิดค้าเพื่อเรียนรู้ และยังคงทำงานใน
กะมาสเตอร์ของตัวเองด้วย

'คงต้องหัดทำเมนูของแอ็กบ้างละ จะได้ไม่ต้องกวนคนอื่นมากไป'
เจย์คิดอย่างเกรงใจเพื่อน

'เอาตัวเองให้รอดก่อนไหม' กิติมค่อนข้างอด ก่อนจะลอยตัวไปนั่ง
บนหัวของบิม แล้วมองแฟนทอมที่เดินเอาขนมปังมาวางบนเคาน์เตอร์

"เจ้าหนูสองคนนั้นบอกว่า นายชอบกินเจ้านี้ แต่ซื้อทุกวันมันไม่เกินไป
หน่อยเหรอ"

เจย์มองแซนคิริชแดงกว่าที่แฟนทอมดึงออกมาจากถุง แล้วคลี่ยิ้ม
"ผมว่ามันก็อร่อยดีนะครับ"

"ไม่ใช่สำหรับฉันแน่ๆ ขอไปใจที่ให้มาเล่นกับเจ้าหนูพวกนี้ทุกวันนะ"

"ไม่เป็นไรครับ ผมทำงานตลอด บิมกับอัสโมวก็คงเหงา" เจย์ตอบ
พลางหยิบกึ่งแห้ง ปลาหมึกแห้งใส่ลงไปในน้ำซूप เเร่งไฟให้น้ำเดือด จาก
นั้นก็นำขึ้นพักหย่อนลงไป

"แต่วันนี้คงเป็นวันสุดท้ายแล้วละ"

"จะกลับไปวาลการ์แล้วหรือครับ" เจย์หันมาถาม

"เปล่า ต้องไปสเปลเลีย"

คำว่า 'สเปลเลีย' ทำให้เจย์นึกถึงคุณตาของโซอี้ ว่ากันว่า เมืองนั้นคืออาณาจักรของซิมป์สัน คนตรงหน้าก็เป็นซิมป์สันเหมือนกัน แต่จากกลางสังหรณ์ของเขา การกลับไปยังอาณาจักรของตระกูลตัวเองในตอนนี้คงไม่ใช่เรื่องปกติ

"เดินทางปลอดภัยนะครับ"

แฟนทอมมองหน้าเจย์นิ่งไปนิดหนึ่ง ก่อนจะหัวเราะ

"ถึงจะเริ่มชิน แต่ก็ยังคลงอยู่ดี เวลาเห็นนายพูดด้วยสีหน้านิ่งอย่างนั้นนะ เจ้าหนู"

เจย์หันไปหรีไฟในเคา เพื่อคัมซูปในหม้ออีกหน่อย แล้วหันมายิ้มรับคำพูดของแฟนทอม

"แฟนทอม! มาเล่นนี่กัน" อัสมัวร์ร้องเรียก แฟนทอมจึงผละจากเจย์ เดินไปหาอีกฝ่าย

เจย์จึงหันมาเก็บล้างเครื่องครัวที่ใช้ไป แล้วเก็บเข้าที่ ขณะได้ยินเสียงเด็ก ๆ ทักทายแฉิกที่เดินออกจากห้องน้ำ แล้วแฉิกก็เดินเข้ามาในครัว เปิดหม้อคัมเพื่อซิมน้ำซูป

"ผมยังไม่ได้ปรุงอะไรเพิ่มเลยนะ" เจย์หันไปบอก

"แค่นี้ก็อร่อยแล้ว ฟักเนี่ยมาจากไร่เราเอง คัมแล้วน้ำซูปหวานมากเลย คุณวิทปลูกยังงั้นะ ถึงได้ปลูกทุกอย่างที่ต้องการขึ้นในไร่เอพริลได้นะ" แฉิกบอก พลังซ็อนฟองที่ลอยเต็มผิวน้ำซูปออก

"นั่นสินะ" เจย์เห็นด้วย เขาเองก็สงสัยเหมือนกัน

พอแฉิกซ็อนฟองหมด เจย์ก็เก็บล้างเสร็จพอดี แฉิกเลยพูดต่อว่า
"นายไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดเถอะ"

"อ้อ ฝากคุ้มนบนเตาคด้วยนะ"

"ได้เลย"

เจย์เดินเข้ามาในห้องนอนเพื่อหยิบเครื่องแบบ พอหันไปมองเตียงซึ่งแอ้งและเหล่าปีศาจน้อยของเขาตกลงกันว่า เวลากลางวันจะเป็นที่ของอัสโมวกับบิม ส่วนตอนกลางคืนก็ให้เป็นของแอ้ง ชายหนุ่มก็ยิ้มออก ชีวิตเขาในช่วงนี้แม้จะอีกทีก็ไปหน่อย แต่ก็ยังเป็นชีวิตที่ดีกว่าตอนที่เขาเพิ่งตื่นนอนมากโข

'วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ดีนะ' เจย์คิดแล้วเดินออกจากห้องนอนไป

คล้ายหลังเจย์ กิติมที่น่าจะอยู่บนหัวของบิม ก็ไปปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าชั้นหนังสือในห้องนอน กิติมยืนอยู่ตรงนั้นไม่นาน ร่างของซีโรที่กอดปรี่ขึ้นด้วยตัวอักษรก็มาปรากฏตัวอยู่ข้างเขา

"อยากได้อะไรหรือกิติม" ซีโรถาม

กิติมยกมือขึ้นกอดอก แล้วหันไปมองหนังสือเล่มหนึ่ง ซีโรจึงมองตาม

"เจ้าจะให้ข้าเอาสิ่งที่บรรพบุรุษคาร์นั้นออกมาหรือ"

กิติมยังคงมองมันนิ่ง ซีโรเลยพยักหน้า

"ข้าน่าจะรู้ ข้าน่าจะรู้"

เสียงพึมพำของซีโรยังคงอยู่ พร้อมๆ กับที่หนังสือเล่มนั้นลอยออกมาจากชั้นหนังสือ หน้าหนังสือเปิดออก แล้วลงไปเคียบบรรพบุรุษคาร์ไว้ เค็มลึงก็ผุดออกมา ก่อนจะลอยไปวางบนเตียง

"มันยังเหลืออะไรอยู่ในนั้นอีกหรือ" ซีโรถาม ทั้งที่รู้ว่ากิติมจะไม่ตอบ

กิติมเป็นเอเทมมูที่ไม่พูด แต่ระยะหลังกิติมต้องอยู่ในรูปลักษณะของ เจย์ สก็อต เมื่อพูดริมฝีปากก็จะขยับ ซีโรจึงพอเข้าใจว่า อีกฝ่ายกำลังพูดอะไร แต่ถ้าเป็นในรูปลักษณะแบบนี้ เขาก็ไม่อาจเดาใจเอเทมมูแห่งผืนดินได้

กรี๊ก!

เสียงสลักภายในลึกลับซึ้น พร้อมกับที่ฝาผนังเปิดออก จึงเผยให้เห็นว่า ภายในลึกลับเปล่า ตั้งแต่กิติมส่งลึงไบนี่มา ไม่ต้องรอให้เจย์สั่ง

บิมซึ่งเห็นลั้งไบเนื่อก่อนใครก็สั่งให้อัสมิวกินปีศาจในซาการีไปจนหมด พอเขาแจ้งเรื่องนี้กับกิดิม กิดิมก็สั่งให้เขาเก็บรักษาลั้งไบเนี้ไว้

"ได้เวลาคืนร่างจริงแล้วสินะ" ซีโรเอ่ย

กิดิมไม่ตอบ เขากางมือออก แล้วควันสีขาวจางๆ ก็ลอยออกจากฝ่าของเอเทมมูแห่งแผ่นดิน จากนั้นร่างเล็กของกิดิมก็ถอยห่างออกจากกลุ่มควันอย่างรวดเร็ว พร้อมกับใช้พลังปิดฝาลั้งไบเนี้ลง

ก๊ก!

กุกกักๆ

ลั้งไบเนี้เพิ่งปิดสนิทหนึ่งได้ไม่ถึงเสี้ยววินาทีก็เริ่มขยับ จากลั่นน้อยๆ แล้วแรงขึ้นเรื่อยๆ เหมือนมีใครเขย่าเพื่อคลุกของที่อยู่ภายในลั้งไบให้เข้ากันดี ไม่นานมันก็หยุด แล้วลอยขึ้น จากนั้นหมุนรอบตัวเองด้วยความเร็วสูงพร้อมๆ กับหดเล็กลงเรื่อยๆ

ว๊ิง!

เมื่อมันหยุดหมุน สิ่งปรากฏคือ...

ว๊ิง!

ลั้งไบเนี้ได้หดลงจนกลายเป็นก้อนกิมอริสโคนสีค่าที่มีอักษรรูนิสทองสองตัวสลักอยู่คนละด้าน และในจังหวะที่มันนิ่งสนิท กิดิมก็หันมาสบตาซีโร แล้วทั้งคู่ก็หายตัวไป เป็นเวลาที่เจย์เปิดประตูห้องเข้ามาพอดี ดวงคาสีน้ำเงินของเจย์จ้องกิมอริสโคนก้อนนั้น เขานิ่งไปชั่วแวบหนึ่ง ก่อนจะปิดประตูห้อง เดินมาที่เตียงนอน แล้วยื่นมือไปรองข้างใ้ค้มัน

ตุบ!

ก้อนกิมอริสโคนสีค่าร่วงลงสู่มือเจย์ พร้อมกับสัมผัสอันแผ่วเบาเมื่อกิดิมนั่งลงบนหัวเจย์

'Hagalaz' กับ...Naudiz'

"ทั้งสองคำนี้อยู่ในกลุ่มตัวอักษรโฮมคัลล์ เป็นรุ่นแห่งการป้องกัน แต่ผมไม่เคยเห็นมันถูกสลักไว้บนกิมอริสโคนก้อนเดียวกันเลย มันจะเกิด

อะไรขึ้นหรือครับกิดิม"

'ไม่รู้'

เจย์ถอนหายใจ แล้วเมื่อเขาหยิบหินก้อนนั้นจะหย่อนใส่กระเป่า
นิ้วที่สวมแหวนเงินวงที่อัลโมวให้ไว้ตั้งแต่เจอกันครั้งแรกก็กระทบกับหิน
นั้นพอดี

เจย์เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดที่บรรยายไม่ถูก ชายหนุ่มเอะใจ
ต้องก้มมองแหวนที่นิ้ว

'ลางสังหรณ์นั้นหรือ' เจย์คิด และคาดว่าสิ่งที่จะทำให้เขาต้องให้
กิมอริสโคนนี้ น่าจะเกี่ยวกับอัลโมว เลยเปรยว่า "เกี่ยวกับอัลโมวหรือ
ครับ"

'เดี๋ยวก็รู้เองละน่า ถ้ายังไม่ออกไป เดี่ยวเข้างานสายนะ' กิดิมเตือน
เจย์เลยเงยหน้ามองนาฬิกา และรีบหมุนตัวเดินออกจากห้อง เขา
เจอแอ็ก อัลโมว และบิมนั่งรอกินอาหารอยู่

"อ้าว คุณแฟนทอมละ"

"พี่คามิโอมาเชิญให้ไปที่ชั้นคาเฟ่เมื่อกี้ เห็นว่ามาสเตอร์มูซอล
อยากคุยด้วย"

"หรือ"

"เจย์! นั่งเร็ว ขำหิวแล้ว ถ้าข้ามกินก่อน ออย่ามาโกรธข้านะ" อัลโมว
ร้องเรียก พลังศึมือลงบนเก้าอี้ตัวที่วางอยู่ข้างๆ เจย์เลยเดินไปนั่งลง
อัลโมวจ้องมองตาเหมือนรอคอย ชายหนุ่มก็เลยกัดอาหารเข้าปากไปคำ
หนึ่ง อัลโมวจึงเริ่มจัดการอาหารตัวเองอย่างหิวสุดๆ

'จะเกิดอะไรขึ้นกับอัลโมวนี้หรือ' เจย์ครุ่นคิด ขณะมองอัลโมว
กินสแต็กอย่างเอร็ดอร่อย จนกระทั่งบิมนสะกิด

¹ ฮากาลาซ (Hagalaz) เป็นอักขรรูณแห่งพายุหิมะ การสะกดทั้งนี้ ช่องทางรอดหรือโอกาส
เทียบได้กับตัวอักษร H ในภาษาอังกฤษ

² นูดิซ (Naudiz) เป็นอักขรรูณแห่งความทุกข์ ความโศกเศร้า สิ่งที่จำเป็นต้องเกิด อุปสรรค
เทียบได้กับตัวอักษร N ในภาษาอังกฤษ

" เจ้าไม่รีบกินเหรอ"

เจย์หันมามองมีคิบตัวเล็ก แล้วพยักหน้า

"กินสิ วันนี้ฝากบิมนุและอัสโมมาด้วยนะ"

"แน่นอนอยู่แล้ว แต่วันนี้ขอออกไปข้างนอกหน่อยนะ จะสอนอัสโมมาใช้พลัง" บิมนุรับคำและเอ่ยขออนุญาต แล้วมองเจย์อย่างรอคอยเหมือนต้องการให้เขาอนุญาต เจย์เลยอนุญาต เพราะรู้ว่าถ้าเขาไม่พุดอนุญาต อัสโมก็จะไม่ทำ

"ได้สิ" เจย์กอบแล้วเรียกกิคิมในใจ

'กิคิม'

'ข้าไม่ตามไปเผ้าให้เค็ดขาด' กิคิมปฏิเสธทันที

'งั้นให้คุณแอนนิมอสไปแทนนะครับ'

'เฮอะ เจ้าสองตัวนี้มันไม่ใช่เด็กแล้วนะ อย่าโอ้อ้อมมากได้ไหม'

กิคิมไม่ได้ห้าม นั่นก็เพียงพอแล้ว เจย์รู้ว่ากิคิมใจดี เพราะงั้นเขาจะไม่พุดหรือกว่า เอเทมมุแห่งผืนดินปากไม่ตรงกับใจแคไหน

'ไม่พุดก็ดีแล้ว อย่าคิดสิ มันน่ารำคาญ' กิคิมบอกอย่างรู้ทันแล้ว จางหายไป

เจย์หัวเราะเบาๆ จนแฉีกเล็กน้อยเป็นเชิงถามว่าทำอะไร แต่เจย์ไม่ตอบ เมื่อกินเสร็จก็สั่งให้บิมนุกับอัสโมเก็บล้าง แล้วเขากับแฉีกก็เดินออกจากห้องพักไป

"เรียกฉันมา จะฝากของถึงโรนัลหรือไง" แพนทอมถามขึ้น ขณะ

เดินมาใกล้มุซอลที่ยืนเงยหน้ามองท้องฟ้า ใกล้เทศกาลยูลแล้ว ฟ้าจึงมีคิบเร็ว ช่วงเวลากลางคืนก็ยาวนานขึ้น นั่นคือเป็นเรื่องดีสำหรับผู้ใช้ศาสตร์โมนาเซีย แต่ก็เป็นการร้ายด้วยเหมือนกัน เพราะฝ่ายตรงข้ามที่วางแผนร้ายอยู่ก็เป็นผู้เชี่ยวชาญศาสตร์นี้

"แต่ข้อมูลที่น่ายแฝงสังเกตุชีวิต เจย์ สก็อต ก็พอจะเป็นของฝากขึ้นโตให้โรนัลได้แล้วมั้ง" มุซอลเอ่ยอย่างรู้ทัน พร้อมหันไปสบตาแพนทอม

"แล้วมีอะไร" คนเป็นน้องชายถามเข้าประเด็น เพราะเขาเองก็มีเรื่องต้องจัดการก่อนออกจากวิซเซอร์เหมือนกัน

"ฉันอยากรู้ว่า โรนัลดีชจะทำอะไรกับเจย์"

แฟนทอมเล็กคิ้ว "อยากให้ฉันเป็นสายลับสองหน้าหรือ ไม่เอาว่าพี่ชาย ฉันไม่อยากตายตอนจบ"

มุมปากของมุซอลยกขึ้นน้อยๆ "ความตายไม่น่ากลัวหรอก สิ่งที่น่ากลัวกว่าคือ คนที่ยังไม่ตาย"

คำพูดนั้นทำให้คนที่คิดจะพูดเล่นต่อหยุดไปทันที เขาสัมผัสได้ว่าพี่ชายต่างพ่อคนนี่คงกำลังวางแผนอะไรสักอย่าง เมื่อเหตุไม่คาดฝันไว้แล้ว

"นายอยากให้สืบอะไร"

มุซอลหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับแฟนทอมเค็มคิ้ว แล้วพูดว่า "ฉันอยากรู้ว่า ซิมป์สันมีปฏิกิริยาอย่างไรกับแผนการนั้นของฮอปกินส์"

"มันเป็นจ้าววงใน เขาจะรู้หรือ"

"รู้อีหลี คนอย่าง โรนัลด์ ซิมป์สัน ต้องรู้เรื่องที่นายรู้แน่ อาจจะมีมากกว่าด้วยซ้ำ"

แฟนทอมยักไหล่

"ได้ ถ้าสืบได้ก็จะสืบให้ ถือเป็นค่าที่พิกแล้วกัน ไปก่อนนะ"

"มีอีกอย่าง"

คนที่หมุนตัวจะเดินห่างไปชะงักเท้า แล้วหันมาถาม "อะไร"

"ฝากวางคอกไม้บนหลุมศพแม่ให้ด้วย"

แฟนทอมสบตาพี่ชายนิ่ง ขณะที่มุซอลเอ่ยต่อว่า

"นายกลับสเปลเลียช่วงนี้ก็เพราะเหตุผลนี้ไม่ใช่หรือ"

2

ลวงทะเบียน

"โซอี้ก็ต้องไปสเปลเลียเธอ" เจย์ถามอย่างแปลกใจ เมื่อเพื่อนสนิทบ่นว่า ต้องเก็บกระเป๋าควนโซอี้หน้ามยุฯ จะช่วยเก็บจานอาหารของลูกค้าที่กลับไปแล้วใส่รถเงิน

"ก็โซนี่ละสิ ก่อนถึงยูลทุกคนในซิมปัสันต้องกลับไปทีสเปลเลีย นี่บังคับนะ ไม่ใช่ทางเลือก"

เจย์เลิกคิ้ว แล้วหันไปมองมาสเตอร์มูซอลที่กำลังโฉบการทำงานเครื่องคีมคือกเทลสีรุ้งให้แก่ลูกค้า การแสดงของมาสเตอร์เรียกเสียงปรบมือและออร์เคอริ์ได้มากมาย

ร้านวิทาเรียที่รุมที่ปกติจะให้ลูกค้าเข้ามากินอาหารในร้านได้ตามจำนวนโต๊ะที่มี มีเพียงช่วงเวลาที่มาสเตอร์แต่ละคนแสดงฝีมือเพื่อรังสรรค์เครื่องคีมเท่านั้น ถึงยอมให้ลูกค้าที่ซื้อเครื่องคีมพิเศษประจำวันนั้นได้เข้าชมและกินอาหาร แม้ต้องยืนกินก็ตาม ช่วงเย็นของมาสเตอร์มูซอลเป็นช่วงเวลาเดียวที่มีคนยืนเต็มทุกวัน และไม่เคยลดลงเลย

'แล้วมาสเตอร์มูซอลต้องไปหรือเปล่านะ' เจย์ครุ่นคิดอย่างใจลอย
"นี่! ฟังฉันอยู่ไหมเนี่ย"

"ฟังสิ แล้วเธอจะเดินทางเมื่อไร"

"คืนนี้เลย กลับพร้อมคุณคานะ เพราะฉันฉันจะอยู่ทำงานได้ไม่จบ
กะนี้ละ" โซอี้ตอบด้วยน้ำเสียงเสียวคายที่เธอไม่ได้ทำหน้าที่จนครบเวลา
ทำงาน

เจย์เหลือบมองโต๊ะสำหรับลูกค้าสองคน แต่ โจนัล ซิมป์สัน ได้
สิทธิพิเศษนั่งโต๊ะนั้นเพียงคนเดียวมาตั้งแต่เจย์พบเขาครั้งแรก ก่อนหน้า
นี้เขาสงสัยอยู่ว่า ทำไมคุณตาของโซอี้จึงได้รับสิทธิ์นั้น แต่ตอนนี้เขาไม่
สงสัยอีกแล้ว เพราะแม้เขาจะมองไม่เห็นว่ามีอะไรหรือใครนั่งอยู่ตรงข้าม
ชายชรา แต่เขาก็รู้สึกถึงมันได้

'ไอพลังที่คล้ายกับคุณคาร์เนเซียล'

หากเขาไม่ที่โอเคเกินไป สิ่งมีชีวิตในโลกเวทมนตร์ที่เขาองไม่เห็น
แต่ยังรู้สึกถึงได้มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ ภูคากาศ และสมมติฐานนี้
ก็ยิ่งสมเหตุสมผลมากขึ้น เมื่อโจนัลสั่งอาหารสำหรับสองคนเสมอ ที่สำคัญ
อุปกรณ์บนโต๊ะอาหารก็ค่อนข้างสองที่เช่นกัน

"ก็คิดแล้วนี้ ไม่ใช่นั่งรถเมล์ไปเอง" เจย์เอ่ย พลังเห็นรถขนของ
ไปที่ลิฟต์ส่งของ ก่อนจะถามต่อว่า "แล้วจะกลับเมื่อไร"

"ปกติมันมีงานเกือบสองอาทิตย์ แต่ฉันกะว่าจะขอกลับก่อน ยังไง
ฉันก็เข้าร่วมพิธีในช่วงท้ายไม่ได้อยู่แล้ว" โซอี้ตอบ พลังยกกระเช้าขนม
ที่ส่งขึ้นมาใหม่ออกจากลิฟต์ก่อน ขณะเจย์ยกงานที่ต้องส่งลงไปล้างข้าง
ล่างลงไปแทนที่กระเช้าขนม

"อ้าว ไม่ใช่งานนี้ควรมญาติเฉยๆ เหรอ"

โซอี้ส่ายหน้า แต่เพราะต้องง่วนอยู่กับการลำเลียงขนมออกจากลิฟต์
มาจัดใส่ในรถเต็นอย่างค่อนเนื่อง เลยไม่ได้พูดอะไรต่อ และพอดีกับโจนัล
เรียกเก็บเงิน โซอี้จึงหันมาส่งสายตาลากับเจย์ แล้วเดินตามคุณตาของ
เธอลงจากชั้นสองของร้านน้ำชาไป

เจย์ทำงานต่อจนหมดเวลาของกะนี้ เหล่ารุ่นพี่และมาสเคอร์ประจำ
กะเย็นก็จากไป แล้วริบีนก็มาปรากฏตัวที่หน้าประตูร้าน เพื่อเชิญลูกค้า

ที่สั่งอาหารสำหรับช่วงเวลากะดึกให้เข้ามาในร้าน เจริญได้ยินเสียงเดินขึ้นบันไดมา และจำได้ว่าเป็นจังหวะการเดินของแอ็ก เขาจึงเร่งเดินรถที่งานจามซามซุดสุดท้ายที่เก็บมาของช่วงเวลากะเย็นไปยังลิฟต์ เสร็จแล้วจึงเดินผ่านเคาน์เตอร์ไปทักทาย และเอ่ยลามาสเคอร์วีค

"ผมไปก่อนนะครับ"

ลามาสเคอร์วีคเงยหน้าจากมือที่กำลังรินน้ำชาสีทองใส่แก้วทรงสูง ซึ่งมีไซรัปสีแสดเข้มอยู่ที่ก้นแก้ว พลางพูดว่า

"ดึกๆ ไม่ใช่เวลาที่ดึ้นะ"

เจริญเลิกคิ้ว แต่ลามาสเคอร์วีค้มลงดูระดับน้ำชาในแก้ว เขาเลยไม่ถามต่อ และเดินไปที่ประตูร้าน ส่วนอีบินหลังจากเชิญลูกค้าไปนั่งโต๊ะหมดแล้ว ก็จะไปเดินกลับมาประจำที่หน้าประตูทางเข้า จึงเดินมาหาเจริญและถามว่า

"พรุ่งนี้จะไปสถานีตำรวจใช้ไหมเจริญ"

"ครับ ที่อีบินอยากได้อะไรแถวนั้นไหมครับ"

อีบินยักไหล่ พลางมองแอ็กที่เริ่มเสิร์ฟอาหาร

"ไม่ละ ว่าแต่ ตกลงนายเลือกกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์อะไร"

เจริญเริ่มออกเดินไปที่ประตูพร้อมกับอีบิน เพราะซุกที่เขาใส่อยู่ดูไม่ค่อยเหมาะกับการคกแข่งร้านของช่วงเวลากะดึกเท่าไร พลางตอบว่า

"ก็พยายามเลือกงานที่ทำในวิซเซอร์ครับ ไม่อยากเดินทาง เลยเหลือกิจกรรมให้เลือกน้อย สุดท้ายเลยตัดสินใจลงทะเบียนในกิจกรรมเก็บขยะรอบชายหาดเป็นกิจกรรมแรก"

"แล้วคิดเป็นเวลาเท่าไร"

"สิบสองครับ ตามโปรแกรมบอกว่า ทำงานวันละสองชั่วโมงเป็นเวลาสามวันคือ จันทร์ พุธ ศุกร์ แต่ต้องไปเลือกช่วงเวลาที่สถานีตำรวจคอนลงทะเบียน"

"มันก็แค่หกชั่วโมงนี่ ทำไมนายบอกว่าสิบสองชั่วโมง"

"อ้อ มันเป็นกิจกรรมพิเศษที่ได้เวลาคูณสองนะครับ" เจริญตอบ

ธิดีนมองหน้ารุ่นน้องยิ้มๆ เหมือนไม่ได้ต้องการฟังคำตอบของเจย์
อย่างจริงจังเท่าไร

"ผมตอบไม่ตรงคำถามหรือเปล่าครับ" เจย์ถามอย่างไม่แน่ใจ ธิดีน
จึงส่ายหน้า

"ไม่ละ นายก็ตอบไม่ผิดนี่ ไปพักเถอะ เจอกันตอนสี่สาม"

เจย์ค้อมศีรษะให้รุ่นพี่แล้วเดินลงบันไดไป แต่เขาเดินลงไปเพียง
ไม่กี่ก้าว สมอที่อาจจะประมวลผลเข้าไปหน่อยของเจย์ก็เริ่มสะกิดใจถึง
บางสิ่งที่ดูแปลกประหลาดเหล่านั้นได้

'เอ เราต้องไปเลือกช่วงเวลาที่สถานีตำรวจ และกิติมก็บอก
ว่า มันไม่ชอบมาพากลเท่าไร ต้องมีอะไรซ่อนอยู่สักอย่าง เมื่อก็มีมาสเตอร์
วีดยังบอกอีกว่า ดึกๆ ไม่ใช่ช่วงเวลาที่ดี เอ...หรือว่า...'

เจย์คิดมาถึงตรงนี้ ก็ส่ายหน้าตัดความกังวลนั้นไป "คงไม่เป็นไร
หรอกมัง"

ใช่ เจย์คิดอย่างนั้น แล้ว...

"นี่เป็นแฟ้มลงชื่อเข้าทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์นะคะ..." เจ้า-
หน้าที่ตำรวจสาวแสนสวยที่เจย์เห็นออราสีเตี้ยวอยู่รอบตัวเธอเอ่ยขึ้น
พร้อมวางแฟ้มสีแดง คำ และขาวลงตรงหน้าเจย์

"แฟ้มสีแดงคือรอบการทำงานในวันจันทร์ พุธ ศุกร์ แฟ้มสีคำคือ
รอบการทำงานในวันอังคาร พฤหัสบดี เสาร์ รอบการทำงานในสองแฟ้มนี้
ทำงานวันละสองชั่วโมง คุณสามารถเลือกช่วงเวลาที่ต้องการได้ หนึ่งวัน
มีสิบสองกะ จะทำงานกะไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นเวลาในกะเดียวกัน
แต่ห้ามทำงานเกินวันละกะ..." ดวงตาสีเข้มแดงของนายตำรวจสาวเหลือบ
มองเจย์ด้วยสายตาสอบถามว่า ฟังคามทันไหม

เจย์จึงตอบว่า "ครับ"

เมื่อได้ยินคำตอบ ตำรวจสาวก็พุดต่อ

"ส่วนแฟ้มสีขาว สำหรับคนที่ไม่ชอบมาบ่อๆ เป็นการทำงานใน

วันอาทิตย์ ทำกะละสามชั่วโมง เป็นเวลาสองสัปดาห์ แต่ไม่สามารถเลือกเวลาทำงานได้ จะมีจดหมายไปแจ้งให้ทราบเมื่อมีคนไม่พอ โดยเรียกคนที่ขึ้นทะเบียนไว้ไปทำตามลำดับ"

เจย์เล็กคิดว่า ขณะมองที่แฟ้มงานสีขาวแล้วนั่งไป รายละเอียดเรื่องการลงทะเบียนทำงานและตารางเวลาเหล่านี้ไม่มีอธิบายไว้ในคู่มือที่ให้เลือกประเภทกิจกรรม และเจย์ก็ไม่ทันนึกว่า เขาควรโทร. ไปสอบถามศูนย์บริการข้อมูลตามที่เอกสารแจ้งไว้

'ถ้าทำงานแค่วันอาทิตย์ก็น่าจะดี ไม่ต้องลาหยุดงานบ่อย และช่วยลดการลางานได้ด้วย' เจย์คิด

'อะไรมันจะง่ายขนาดนั้น' กิคิมที่นั่งอยู่บนหัวเจย์ทั้งตื่น

เจย์คิดว่าเพราะกิคิมเป็นห่วง เลยอาจมองโลกในแง่ร้ายเกินไป

'เฮอะ ข้ามองตามความเป็นจริงต่างหาก'

ชายหนุ่มอมยิ้มเมื่อกิคิมตอบได้

"ถ้าผมเลือกลงทำงานในวันอาทิตย์ แล้วไม่ได้รับจดหมายเรียกให้มาทำงานสักที จนครบกำหนดเวลาที่บังคับว่าต้องทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ จะเป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

ตำรวจหญิงเล็กคิ้ว แล้วเปิดไปที่หน้าแรกของแฟ้ม เผยให้เห็นแผ่นกระดาษที่ขาวโพลนไร้ชื่อของผู้ที่มาเข้าคิวจองเวลาไว้

"ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นได้หรอก คุณสก็อต เพราะคนที่เลือกลงทะเบียนทำงานในแฟ้มสีขาวนี้มีไม่มาก ก็อย่างว่านะคะ ไม่มีใครอยากทำงานวันอาทิตย์หรอก"

เจย์พยักหน้าอย่างเข้าใจ เขาเป็นห่วงแล้วว่า จะเก็บชั่วโมงทำงานไม่ได้ครบก่อนหมดเวลาที่กำหนดเท่านั้น นี่ถ้าข้อกำหนดไม่ได้กำหนดว่าเขาต้องทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์อย่างน้อยสองกิจกรรมที่ไม่ซ้ำกันขึ้นไป เขาก็อยากลงชื่อทำกิจกรรมนี้ไปให้ครบเวลาที่กำหนดเลย

"งั้นผมเลือกลงชื่อทำกิจกรรมนี้ในวันอาทิตย์ครับ" เจย์ตอบ แล้วรีบดึงแฟ้มสีขาวมาลงชื่อ แต่พอจะเขียนที่อยู่เพื่อให้คิดค่าจ้างเขา กลับ

ไม่มีช่องให้เขียนเลย เจย์จึงเงยหน้าขึ้นถามว่า

"เอ่อ แล้วผมจะเขียนที่อยู่ให้คิดต่อกลับตรงไหนครับ"

ตำรวจหญิงทาบมือลงบนปกแฟ้ม ชื่อของเจย์ก็ลอยขึ้น แล้วกลายเป็นลูกบอลสีแดงขนาดเท่าลูกปิงปอง ในลูกปิงปองสีแดงปรากฏอักษรตัวเล็กที่หมุนตัวอยู่ ก่อนจะหมุนช้าลงๆ แล้วกลายเป็นตัวเลข ตำรวจหญิงคนนั้นคูตัวเลขอยู่แวบหนึ่ง แล้วก้มลงเขียนเวลาและวันที่ พลางพูดว่า

"คุณมาได้จังหวะจริงๆ เดือนธันวาคมเป็นเดือนที่มีคนทำงานน้อย แล้วฉันเป็นช่วงเทศกาลเผาณาฬิกาอีก ขยะคงล้นหลามเลยละ"

"เผาณาฬิกาเหรอครับ" เจย์ถามทวน ขณะก้มลงไปอ่านวันที่ที่ตำรวจคนสวยเขียนไว้

'วันอาทิตย์ที่ 17 กับ 24 ธันวาคม เวลา...'

"Burning the Clock เทศกาลเผาโคมของอังกฤษนะ สภาเมืองเราเห็นคือว่า ควรเอาไปโปรโมตการท่องเที่ยว มีจัดประกวดทำโคมไฟรูปนาฬิกาด้วย"

"ฟังดูน่าสนใจครับ"

ตำรวจสาวยักไหล่ "ก็สนุกเหมือนกับทุกเทศกาลของเมืองเรานั้นแหละ แต่ขยะจะเยอะสุดๆ เพราะทุกคนแหกกันมาตีมันกันอยู่ริมทะเลสนุกสนานกันตั้งแต่เช้ายันข้ามคืนไปเลย วันต่อมาก็เลยกลายเป็นนรกของคนเก็บขยะนะสิ"

"อากาศหนาวผู้คนคงอยากผิงไฟกัน" เจย์เอ่ยสิ่งที่คิดออกไป

"คงใช้มัน เอะละ..." คุณตำรวจตอบและเซ็นชื่อกำกับต่อท้ายเวลาแล้วเงยหน้า จากนั้นยื่นค้ำหนึ่งของลูกปิงปองไปทางหน้าผากเจย์ ลูกปิงปองพลันแตกสลาย จนหญิงสาวผู้ยื่นมือไปแตะต้องเล็กคิ้ว

"สมกับเป็นผู้ชนะโลกก็อดนะเรา" พูจอบ เธอก็หันไปพิมพ์ข้อความบางอย่างลงคอมพิวเตอร์ แล้วส่งพรินต์การ์ดที่มีรหัสเป็นบาร์โคดออกมา

เจย์ยกมือแตะหน้าผาก เขาไม่รู้สึกระไร หรือแรงปะทะใดๆ เลย แต่ได้ยินเสียงพลังแตกกระจายไปอย่างรวดเร็ว

'หรือมันจำเป็นต้องให้เจ้าลูกปิงปองพลังนั้นมาโดนตัวนะ' เจย์คิด

"มารายงานตัวที่ซุ้มประชาสัมพันธ์ก่อนเวลาเริ่มงานอย่างน้อยสิบห้านาทีนะ จะมีคนมาสอนงานให้ อย่าลืมเอาการ์คโบนีนีมาด้วย ถ้ามันหาย ต่อให้คุณทำงานจนครบเวลา ระบบก็จะไม่บันทึกข้อมูลให้"

เจย์รับการรบกวนมา ดูแล้วก็ต้องอุทานในใจ 'ห้าทุ่มถึงสี่สอง...อย่างนี้เรียกว่าคึกหรือเซ้ากันนะ'

"เข้าใจไหม" ตำรวจสาวย่ำ

"ครับ" เจย์เงยหน้าขึ้นตอบ

ตำรวจสาวยิ้ม แต่ก่อนเธอจะพูดอะไร ก็มีคนเดียวประคองห้องทำงานของเธอ แล้วฮัลฟี่ก็เปิดประตูออก

"ขออนุญาตครับ คุณโพลีซ่า"

"ถ้าเปิดเข้ามาเลยอย่างนั้น ไม่ต้องขออนุญาตก็ได้มั้ง ฮัลฟี่ เกิดจันแก่ฝ้าอยู่จะทำยังไง"

"โศคสีที่คอนนี่เป็นเวลางาน เพราะงั้นคุณคงไม่ถอดเสื้อผ้าแน่ๆ"

"นั่นมุกไซ้ไหม"

มุมปากของฮัลฟี่ยกขึ้นเล็กน้อย

"ถ้าคุณขำสักหน่อยก็จะดีมาก วันนี้ยังไม่มีใครขำมุกของผมเลย"

เท่านั้นเอง โพลีซ่าก็หัวเราะรำ "เข้ามาๆ มีอะไรพ่อนุ่ม"

เจย์มองตำรวจทั้งสองสลับกัน ตั้งแต่เห็นออราลีเสียวอยู่รอบตัวคุณตำรวจคนนี้ เขาก็นึกแล้วว่า เธอคงเป็นแม่มด และฟังจากการพูดคุยของทั้งคู่ ก็ยิ่งน่าแปลก ดูเหมือนคุณโพลีซ่าจะอายุมากกว่าคุณฮัลฟี่

'แหม คนเรานี้ดูจากรูปร่างหน้าตาไม่ได้สินะ'

"ผมไม่ได้มีเรื่องจะคุยกับคุณหรอกครับ แต่มีกับเจย์"

โพลีซ่าหันมามองเจย์ แล้วพยักหน้า

"เสร็จแล้วละ จันออกบัตรให้เรียบร้อย คอนนี่จะเอาตัวไปไหนก็ได้เลย"

เมื่อได้ยินอย่างนั้น เจย์ก็ลุกขึ้นค้อมศีรษะให้ผู้สูงวัยกว่า แล้วหัน

มามองอัลที้อย่างขอความเห็น อัลทีเลยชี้ไปที่ประตู พร้อมเอ่ยลาเจ้าของห้อง

"ไปก่อนนะครับ"

โพลีซ่านั่งลงบนเก้าอี้ แล้วพิมพ์งานของเธอต่อ ขณะที่สองหนุ่มเดินออกจากห้องไป

"คุณอัลทีมีอะไรกับผมหรือเปล่าครับ"

อัลทีพาเจย์เดินไปยังห้องทำงานของเขา เมื่อปิดประตูห้องลงก็พูดว่า

"จำจดหมายของสเปรนเจอร์ที่นายบอกว่า นายคนก่อนที่จะคืนเงินมาแปลไว้ได้ไหม"

เจย์พยักหน้า เขาจำมันได้ดี และมันน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ฮอปกินส์ถามว่าเขา มาสเตอร์เกลคาบอกว่า มันคือจดหมายที่แปลมาจากเนื้อหาของจดหมายฉบับจริง ตอนนี้มาสเตอร์เคยตีเลยเป็นคนเก็บไว้เอง จนถึงตอนนี้เจย์ก็ยังนึกไม่ออกว่า เขาคนเดิมไปได้จดหมายนั้นมาได้อย่างไร แล้วมันเกี่ยวกับที่เขามีพลังเวทมนตร์อยู่ตอนนี้หรือเปล่า

"ครับ ทำไมเหรอ"

"เมจให้তিক้านำตัวกระดาษของจดหมายนั้นไปตรวจสอบ แล้วพบสิ่งแปลกประหลาดหลายอย่าง เลยให้ฉันมาถามข้อมูลเพิ่มเติม"

"ครับ?"

อัลทีมองหน้าเจย์ แล้วเหลือบไปสบตากิคม

"นายบอกว่านายเจอจดหมายนั้นที่ไหนนะ"

"ในบันทึกของผมครับ เล่มล่าสุด มันเสียบอยู่ในสมุดบันทึกเล่มแรกแต่เสียบบนหน้าไหน ผมไม่ทันได้เห็น เพราะแค่หยิบสมุดบันทึกเล่มนั้นออกมาจากชั้น ของจดหมายนั้นก็ร่วงลงมา"

"กระดาษจดหมายยังอยู่ในซองใช้ไหม แล้วคอนนายดึงมันออกมา นายได้กลิ่นอะไรหรือเปล่า"

เจย์ขมวดคิ้ว เขารู้ว่ามาสเตอร์คาดหวังคำตอบที่ชัดเจนจากเขา

ด้วยความทรงจำที่ไม่เคยลืมนับตั้งแต่ลิ้มรสชาตินั้น เขาจึงน่าจะนึกย้อน
ทวนความทรงจำไปได้ และก็จริง เขาจำได้ว่า ในตอนที่เปิดจดหมาย เขา
คาบขนมปังทาแยมผิวส้มอยู่ ก็เลยไม่ได้กลืนอะไรมาก

"เอ่อ ตอนนั้นผมกินขนมปังอยู่ เลยได้กลืนขนมปังกับแยมครับ"
ฮัลฟี่กอดอก "งั้นเหรออ"

"แต่ว่า..."

สารวัตรหนุ่มจ้องหน้าเจย์เหม็ง

"ตอนที่เอามาอ่านอีกครั้ง ผมได้กลืนคอกไม้ครับ"

"คอกไม้เหรออ"

เจย์เอียงคอคุ่นคิดอยู่ชั่วขณะหนึ่ง แล้วพูดต่อ

"ตอนแรกผมไม่ได้สนใจมันหรอกครับ แต่พอคุณฮัลฟี่ถามว่า ได้
กลืนอะไรบ้างไหม ก็เลยลองทบทวนดู ถ้าให้เทียบ กลิ่นที่ได้จากกระดาษ
ตอนนั้น มันน่าจะเป็นกลิ่นคอกไม้ที่ผมไม่รู้จัก กลิ่นมันอ่อนมาก ผมไม่
แน่ใจ..."

'แค่นี้ก็ออกก็สุดยอดแล้ว...' เจย์คิดและรอให้ฮัลฟี่พูดต่อ แต่นาย
ตำรวจหนุ่มยังไม่ทันพูด เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

"โบนครับ" เสียงรายงานตัวดังมาจากนอกประตู

"เข้ามา" ฮัลฟี่อนุญาต โบนจึงเปิดประตูเดินเข้ามา พอเห็นเจย์ก็
ทักว่า

"โย่ เจย์"

"โย่ คุณโบน"

คำทักทายของเจย์ทำให้โบนหัวเราะและแสรว้า

"ช่วยทำหน้าที่ให้มันดูดีมีสไตล์กว่านี้หน่อยได้ไหม คำทักทายของผม
เสียหมด...นี่รับสารวัตร คอกไม้ ทำไม่ถึงอยากได้มันตอนนี้ล่ะครับ"

เจย์ยิ้มรับ และก้มมองสิ่งที่อยู่ในมือโบน เป็นคอกไม้สีชมพูกลิ่น
หอมอ่อนๆ คล้ายกับ...

"กลิ่นที่วานั้น มันเหมือนกลิ่นนี้หรือเปล่า" ฮัลฟี่ถาม พลงยิ้น

ดอกไม้ที่รับมาจากบอนไปให้เจย์คมกลืน

เจย์พยักหน้า "ถ้าผมจำไม่ผิดนะนะ"

"ปกตินายจำอะไรผิดบ้างล่ะ" ฮัลฟีย้อน ซึ่งเจย์ก็ไม่เถียง

"มันคือดอกอะไรครับ"

"ยี่โถ³"

"ดอกไม้ชนิดนี้มันเกี่ยวอะไรกับจดหมายฉบับนั้นครับ"

ฮัลฟีลคมือที่ถือดอกไม้ลง แล้วตอบว่า

"เคยอ่านประวัติของ จาคอบ สเปนเซอร์ บ้างหรือเปล่าล่ะเจย์"

เจย์ขมวดคิ้ว "ครับ"

"รู้ไหมเขาตายยังไง"

เจย์ส่ายหน้า "ในประวัติของเขาไม่ได้ระบุครับ บอกแค่ตายอย่างปัจจุบันทันด่วน โดยไม่ทราบสาเหตุ แต่จากจดหมายเขาบอกว่า เขาจะ..."

คำว่า 'ถูกฆ่า' ยังไม่ทันได้ออกจากปากเจย์ ดอกยี่โถในมือฮัลฟีก็สลายเป็นผุยผง พร้อมกับคำพูดที่ดังแทรกขึ้นมาว่า

"เพราะยาพิษนะ"

³ ดอกยี่โถ (Oleander) ไม้ดอกที่ออกดอกตลอดทั้งปี มีถิ่นกำเนิดในแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นไม้ดอกมีกลิ่นหอมที่ได้รับความนิยมในฐานะไม้ประดับ แต่มีพิษเกือบทุกส่วน เช่น เมล็ดและยางของยี่โถมีฤทธิ์ทำให้หัวใจวาย

3

ยัมตัว

"ยี่โถจริงๆ จั๊นเธอฮัพ" ทิดก้าถามกับหูฟังโทรศัพท์ที่เธอหนีบกับชอกคอและไหล่ข้างหนึ่ง ขณะกินอาหารเข้าไปด้วย เธอเพิ่งกลับมาถึงบ้าน เพราะไปที่ห้องแล็บวิเคราะห์อาหารในไร่เอพริลหลังจากออกกะแค้เค็มห้องแล็บนั้นเป็นของวิท แค้เธอยี่มาเป็นของเธอนานแล้ว

"ใช่ ถ้าเจย์จำกลืนไม่ผิด"

"แล้วนายบอกอะไรเจย์ไปบ้าง"

"แค้อธิบายสรรพคุณนะ แล้วก็บอกว่ามันเป็นสาเหตุการตายของจาคอบ สเปนเซอร์ เมายังไม่ยอมให้เจย์เข้ามายุ่งเรื่องนี้"

ทิดก้าถอนหายใจยาว

"จะไม่ให้เจย์เข้ามายุ่งได้ยังไง การที่เจย์มีจดหมายแปลฉบับนั้น ย่อมแสดงว่าเขาเคยเห็นฉบับจริง ปัญหาคือ จดหมายฉบับจริงที่ส่งมาหาวิท มีแค่เกลคากับเมจเท่านั้นที่เคยเห็นของจริง แล้วเจย์เป็นใครถึงได้อ่านจดหมายนั้น"

"นั่นละ สิ่งที่เมจให้ฉันสืบอยู่ แค้เจย์ก็ค้นไม่มีความทรงจำหลงเหลืออยู่เลย"

หญิงสาวถอนหายใจดังๆ อีกครั้ง ทุกครั้งที่พวกเขาพยายามสาว

เรื่องนี้จนเข้าใจเลย เจย์ สก็อต ทุกอย่างก็ค่อนข้างงัก เพราะเจย์ได้สูญเสียความทรงจำไปทั้งหมด หากเป็นไปได้ ทิคก้าก็อยากปรังยาฟื้นความทรงจำให้เจย์กินเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะเกลคายนัยว่า เจย์ได้กินหยคน้ำแห่งกาลคราบกันไปแล้ว และนั่นคือที่สุด

หยคน้ำแห่งกาลคราบก็เหมือนสวิตซ์ที่กดเพียงทีเดียว ความทรงจำทั้งหมดก็ระเบิดหายไปทันที ไม่มีทางฟื้นคืนมาได้ วิทเองก็ผ่านเส้นทางนั้นมาแล้วเหมือนกัน และเขาก็เคยพูดเกี่ยวกับเรื่องนั้นว่า

'แก้วที่มีน้ำอยู่เต็มเปี่ยมจะใส่น้ำลงไปอีกได้อย่างไร'

ใช่ สมอก็เหมือนแก้วน้ำ หากต้องการสร้างความทรงจำใหม่ จะเก็บความทรงจำเก่าไว้ทำไม ทว่าความทรงจำไม่ใช่สิ่งที่ไม่ว่ามันจะมาจากที่ไหนก็คือน้ำ แต่ความทรงจำคือ เม็ดทรายแห่งความแตกต่าง มีรูปร่างไม่เหมือนกันเลยสักเม็ด และไม่ว่าเม็ดทรายเหล่านั้นจะบรรจุความรู้สึกแบบไหนไว้ มันย่อมมีค่าเสมอ

"ทิค ฟังฉันอยู่หรือเปล่า" เสียงฮัลฟีเรียกสทิทิก้ากลับมา

"อืม ฉันกำลังคิดว่า ทำไมกระดากษจดหมายแปลฉบับนั้นถึงมีกลิ่นคอกยี่โถได้ล่ะ กระดากษแผ่นนั้นเป็นกระดากษธรรมดานะ ถ้าจะมีกลิ่นติดมา มันต้องมีสาเหตุ"

"ฉันก็คิดอย่างนั้น จากที่เราเห็นมา เจย์คนก่อนเป็นคนรอบคอบมาก เขาต้องมีเหตุผลที่ทิ้งกลิ่นคอกไม้ชนิดเดียวกับที่คร่ำชีวิตสเปรนเจอร์ไป"

"ได้ ฉันเดียวฉันขอปรึกษาเมจก่อน แต่นั่นะ ฉันกินข้าวเกือบเสร็จแล้ว" ทิคก้าเอ่ย พลางก้มมองอาหารที่เหลือในจานเพียงไม่กี่คำ

"ได้ๆ แล้วเจอกันที่บ้าน รักเธอ" ฮัลฟีตอบและเอ่ยลา

มุมปากของทิคก้ายกขึ้น แม้จะได้ยินเขาพูดอยู่ทุกวัน แต่เธอก็ยังอยากได้ยินมันไปตลอด ฮัลฟีกับเธอทำงานคนละเวลา เวลาเดียวที่จะได้เจอกันคือ ตอนเช้าในเวลาที่เขาตื่นนอน และเป็นเวลาที่เธอกลับมาจากทำงาน กับอีกช่วงหนึ่งคือ ตอนเย็นเมื่อเขากลับจากที่ทำงาน ก็เป็นเวลาที่เขาตื่นนอนพอดี พวกเขาสองคนรักกันมานาน และยังคงเป็นอยู่ จนกว่า...

'...จะตายจากกัน'

นั่นไม่ใช่คำสาบาน ไม่ใช่คำสัญญา แต่คือความจริงที่ทำให้พวกเธอเลือกเดินทางในเส้นทางของผู้ใช้ศาสตร์เวทมนตร์ที่เก่งที่สุดในโลก
จริง!

โทรศัพท์ที่เพิ่งวางสายไปดังขึ้นอีกครั้ง ทิคก้าเพิ่งเดินมาจากห้อง
ครัว จึงเคลื่อนตัวไปรับสาย

"สวีสวีคะ"

"ทิคเธอ"

"ว่าไง เกลดา"

"มีเรื่องปรึกษานิดหน่อย เรื่องเจย์นะ"

ทิคก้าเลิกคิ้ว "ว่ามาสิ"

"ส่วนกลางส่งหนังสือมาถึงฉันในฐานะมาสเตอร์ของเจย์ว่า ยังไม่
ทางเขาก็คงอยากให้เราพิจารณาเรื่องให้เจย์เข้ารับการทดสอบสมรรถภาพ
และขึ้นทะเบียนฟ่อมัคเร็วกวากำหนด"

"ฉันว่าแล้ว แล้วยนายขอบไปว่าไงล่ะ"

"เจย์พร้อมอยู่แล้ว แต่ฉันให้เมจคัดสินใจเอง ที่นี่ จากประวัติการ
ตรวจสอบสุขภาพของเจย์มันเกินหกเดือนแล้ว เขาจำเป็นต้องตรวจสอบสุขภาพใหม่
แล้วก็...ตรวจเลือดเพื่อเช็กหลายๆ อย่าง"

พอพูดถึงตรงนี้ทิคก้าก็รู้เลยว่า เพื่อนห้วงอะไร

"นายอยากให้ฉันตรวจเลือดเจย์ก่อนสินะ"

"ใช่ เรื่องตรวจสุขภาพทั่วไปคงไม่ห้วง ให้ไปตรวจที่โรงพยาบาล
วิซซาร์ตได้ แต่เลือด ฉันไม่อยากให้ใครได้ตัวอย่างเลือดของเจย์ไปก่อน
ที่เราจะรู้ว่า ตกลงเขาเป็นอะไรกันแน่"

"โอเค ไม่มีปัญหา..." ทิคก้าตอบ แล้วเปลี่ยนเรื่องพูดว่า "ฉันจะ
ขอเจย์มาช่วยงานที่ห้องแล็บในช่วงเช้าหน่อย นายจะว่าอะไรไหม"

"ช่วงเช้านั้นเธอ" เกลดาทวนอย่างใช้ความคิด

"ใช่ นายต้องตรวจการบ้านให้เจย์ในตอนเย็นของวันศุกร์ใช่ไหมล่ะ"

ฉันเลยเลือกช่วงหกโมงเช้าถึงเที่ยงวัน แต่คงไม่ทุกวันหรอก"

"ทำไมถึงอยากให้เจย์ไปช่วยล่ะ พิลี่กับแอ็กไม่ว่างเหรอ"

"ออกจากกะสองคนนั้นก็แทบสลบแล้วมั้ง อีกอย่าง ก็เพราะช่วง
ซาฮ์วินพิคทดสอบเจย์นิดหน่อย"

"หืม? ทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลย"

ทิดก้าถอนหายใจ "ก็แค่อยากทดสอบคอนเมลลอร์ เจย์นะ ฆูกุคมีมาก
เลยนะ"

"แล้ว..."

"ยาพิษของพิคไม่มีผลกับเจย์"

คราวนี้เกลคานิ่งไป ทิดก้าเลยพูดต่อ

"พวกฉันเลยคิดอยากทดสอบเจย์อย่างจริงจัง ว่าเขาใช้อัลซาคิม
ได้ไหม"

"เขาน่าจะ... ใช้ได้นะ รีเบลา"

สมมติฐานนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ในเมื่อพวกเขาเป็นลูกศิษย์ของผู้ชาย
ที่ก้าวผ่านทั้งหกด่านแห่งความเป็นที่สุกของโลเกทมนตร์ พวกเขาย่อม
เคยเห็นว่า คนที่เดินอยู่บนเส้นทางนั้นมีความสามารถอะไรบ้าง

"แล้วใช้ได้มากแค่ไหนล่ะ และเขาไปถึงขั้นไหนแล้ว นั่นคือสิ่งที่พิค
กับฉันอยากรู้ พอคิดอย่างนี้ มันเป็นผลดีต่อทุกฝ่ายด้วย หากเจย์ต้องเข้า
รับการทดสอบสมรรถภาพเพื่อขึ้นทะเบียนฟอมค นายก็รู้ สำนักทะเบียน
ฟอมคของสภากลางไม่ใช่ที่ๆ เลยนะ"

"ฉันรู้ ได้ ฉันเอาตามนั้น เจย์คงไม่ว่าอะไรหรอก ทุกทีก็เห็นช่วย
คนโน้นคนนี้อยู่ตลอด"

ทิดก้ารับรู้ได้จากน้ำเสียงว่า เกลคเอาเอ็นดูในตัวลูกศิษย์มาก เพื่อน
ของเธอคนนี้ก็เป็นอย่างนี้ตลอดไม่เคยเปลี่ยน

"ขอบใจ ฉันเดี่ยวนั้นแจ่มเจยนะ ว่าเรากดลงกันแบบนี้ เมาเอง
ก็จะขาดคนช่วยช่วงเช้าด้วย"

"ได้ ขอบใจมาก แล้วฝากเรื่องตรวจเลือดเจย์ให้ด้วย"

"จ๊ะ บาย"

"บาย" ทิดกำว้างสายโทรศัพท์แล้วเดินเข้าห้องส่วนตัว ร่างกายเธอต้องการพักผ่อน แต่สมองกลับยังคิดเรื่องกลืนของคอกยีโกที่ติดอยู่กับกระดาษจดหมายแปลของ จาคอบ สเปรนเจอร์

หลายเดือนที่ผ่านมาเธอวิเคราะห์เนื้อกระดาษจดหมายแปลแผ่นนั้น แต่ก็ไม่พบความผิดปกติอะไร มันเป็นแค่กระดาษที่ฉีกมาจากสมุดโน้ตปกดี ไม่น่าสงสัย ไม่มีไอเวทมนตร์ของศาสตราจารย์ไหนๆ เคลือบอยู่ทั้งสิ้น ทั้งหมดเป็นปกดีดี ดังนั้นการมีกลิ่นคอกยีโกติดทนทานกับกระดาษแผ่นนั้นจึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

จาคอบ สเปรนเจอร์ ก็แค่มนุษย์ธรรมดาที่ค้นไปให้ความร่วมมือกับผู้ชายวิปลาซ จนสร้างหนังสือที่ทำให้เกิดการล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ครั้งใหญ่ในประวัติศาสตร์เมื่อหลายร้อยปีก่อน สิ่งที่เขาทำไม่น่าให้อภัย แต่เขาก็ยังรักตัวเองและกล้าทำมัน ด้วยการมาขอรับรองอาจารย์ของเธอให้ไปช่วยกู้สถานการณ์ในครั้งนั้น

...แต่ปัญหาใหญ่ขนาดนั้นไม่มีใครช่วยได้ทั้งหมดหรอก ไม่อย่างนั้นชิมปีสันก็คงไม่ต้องมาอยู่บนคาบสมุทรแถบนี้' ทิดกำคิดระหว่างชำระร่างกาย แล้วเดินออกจากห้องน้ำมาอย่างผ่อนคลายเป็นเธอเดินไปล้มตัวลงนอนบนเตียง แล้วถอนหายใจยาว ขยับตัวเล็กน้อยเพื่อดึงผ้าห่มมาคลุมตัว จากนั้นหลับตาลงแล้วหลับไปในที่สุด

"เจย์ สก็อต น่าจะเป็นซูเปอร์ฮีโร่" แพนทอมเอย์ ขณะยกแก้วน้ำผลไม้ขึ้นดื่มช้าๆ เขามาถึงสเปลเลยตั้งแต่เมื่อคืน และเลือกไม่เข้าพักในคฤหาสน์ของชิมปีสัน แต่ไปพักในโรงแรมที่อยู่ไม่ไกลกันนัก แนนอนเขาต้องไปร่วมรับประทานอาหารเย็น หรืออีกนัยหนึ่งคือ กิจกรรมวันรวมญาติของชิมปีสันด้วย ซึ่งนั่นจัดขึ้นนอกเหนือจากการเข้าพิธีเคารพศพคุณแม่ของเขาซึ่งเป็นพิธีสุดท้าย

"พวกเราที่คิดอย่างนั้นครับ" สเปล ชิมปีสัน เอ๋เห็นด้วย

แฟนทอมมองหลานชายตัวเอง แล้ววางแก้วเครื่องดื่มลง

"อืม แล้วที่นายบอกว่า คนที่ส่งไปตามสืบเรื่องของสก็อตตายหมด ด้วยฝีมือเนโรละ นายเคยตรวจสภาพศพเหล่านั้นด้วยตัวเองหรือเปล่า"

สเปลมองตรงมายังน้องชายคนเล็กของคุณคา แล้วส่ายหน้า

"ผมไม่ใช่เนโครแมนเซอร์นะครับ"

"งั้นให้ฉันทำ" แฟนทอมเอ่ย

"ยินดีครับ ผมให้คนเตรียมไว้พร้อมแล้ว"

'ไอ้เด็กนี่ดูท่าจะอยู่กับโรนัลมากเกินไปแล้ว' แฟนทอมคิด

สเปลเป็นกิลด์ชั้นแนวหน้า และเป็นพอมค้ำไม้ก็คนในครอบครัว ซิมปัสัน การที่เด็กคนนี้สามารถใช้นามสกุลซิมปัสัน และอยู่ข้างกายโรนัล ได้ ก็แสดงว่าเขาไม่ธรรมดาเลย

"รู้ดีเหลือเกินนะ" แฟนทอมพูดถึงหยอกถึงแค้นหลานชาย

สเปลหัวเราะ "ผมแค่เคานะ คุณอุทิศสัปดาห์มาจนถึงสเปลเสีย ตั้งแต่วันแรกๆ ของงาน คงไม่ใช่แค่เพราะต้องมาร่วมกิจกรรมวันรวมญาติแน่"

แฟนทอมส่ายหน้า แล้วเริ่มกินอาหารเข้าไปเรื่อยๆ โดยไม่ตอปาก ตอคำกันอีก สเปลนั่งมองเขากินเฉยๆ จนแฟนทอมต้องถามว่า

"ไม่กินเหรอ"

"เดี๋ยวผมต้องกลับไปกินที่คฤหาสน์ครับ"

"นายมีความสุขหรือไงที่อยู่ในบ้านหลังนั้น อาหารก็อร่อยดีหรือคแต่มันน่าอึดอัดเป็นบ้า"

หลานชายเขาก็้มมองถ้วยน้ำชา นิ่งไปนิดหนึ่ง แล้วตอบด้วยรอยยิ้ม ละมุนละม่อม

"ถ้าผมไม่อยู่ตรงนั้น โซอี้จะแย่นะครับ"

คำตอบที่ได้ยิน ทำให้แฟนทอมเลิกล้มความคิดที่จะโน้มน้าวให้หลานชายคนนี้อยู่ห่างจากจิ้งจอกเผ่าอย่างโรนัลพี่ชายเขา แค่นั้นอย่างนั้น เขาก็ยังอวดหัวสเปลไม่ได้อยู่ดี เพราะไม่มีใครเคาใจ โรนัล ซิมปัสัน ได้

ถูก มันยากพอๆ กับต้องเอาใจมุซอลันนัและ แต่ที่แย่งยิ่งกว่าคือ มุซอล
ไม่มีนิสัยชอบบงการและไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร แต่โรนัลไม่ใช่

'ผู้ชายคนนั้นพร้อมกำจัดทุกคนที่ขวางทางเขา'

แฟนทอมเคี้ยวอาหาร พลังหรีต้ามองหลานชาย

"นายอยู่กับศาแก่นั้นมากี่ปีแล้ว"

"เก้าปีครับ ตอนนี่ก็เข้าปีที่สิบแล้ว"

แฟนทอมกลอกตา พลังคำนวณบางอย่างในใจ

"อืม ก็คงแค่ครุซมันฆ่าเพื่อนของโซอี้ไปนั่นแหละ"

สเปลยังคงยิ้ม แต่แฟนทอมก็พอเดาอะไรได้ เพราะตั้งแต่คอนัน
เหล่าหลานๆ ของเขาก็ดูเหมือนจะเริ่มแผนการประหลาดบางอย่างขึ้น

"ครุซจะมาถึงเมื่อไร" แฟนทอมถามเปลี่ยนเรื่อง

"ช่วงปลายวันนี้ครับ พี่ครุซอยากเจอคุณแฟนทอมเหมือนกัน"

"แต่ฉันไม่อยากเจอมัน เอาเป็นว่า คนของนายจะเตรียมศพพวก
นั้นพร้อมให้ฉันหันสูตรได้เมื่อไร" แฟนทอมเปลี่ยนเรื่อง

"ถ้าคุณสะดวก ช่วงปลายวันนี้จะไปดูพร้อมพี่ครุซเลยก็ดีครับ"

สเปลคอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ แต่เนื้อหากลับวกเข้าเรื่องเดิม ทำให้
แฟนทอมถึงกับเซ็ง และการที่รู้ว่าเขาต้องพบกับหลานชายอีกคนที่เหมือน
จะเจ้าเล่ห์ยิ่งกว่า โรนัล ซิมป์สัน ก็ทำให้แฟนทอมเคี้ยวอาหารอย่างหมก
อ่อยด้วยความหงุดหงิด

"ถ้าฉันไม่อยากคุยมันแล้วล่ะ"

สเปลหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ก่อนถามว่า "คุณไม่อยากดูจริงๆ
หรือครับ"

เท่านั้นเอง แฟนทอมก็คักอาหารเข้าปากอีกคำใหญ่แล้วเคี้ยวอย่าง
เมามัน รวากับอาหารคำนี้เป็นไอ้เด็กที่เขาไม่อยากเจอ ขณะสเปลยกถ้วย
น้ำชาตรงหน้าขึ้นจิบช้าๆ บางทีแฟนทอมอาจเข้าใจผิดที่คิดว่า ศาเฒ่าโรนัล
มีอิทธิพลต่อหลานชายคนนี้

'เพราะไอ้เจ้าเด็กนี่อาจเจ้าเล่ห์อยู่แล้ว'

4

งานล่วงเวลา

'โห ดอกไม้ที่ทิ้งสายและหอมมัน มันมีพิษร้ายแรงขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย' เจย์คิด ขณะหยิบสมุดบันทึกแบบที่เห็นแฉีกใช้ ก่อนจะเดินไปที่ชั้นปากกา มองหายี่ห้อวิเศษที่เพื่อนฝากซื้อ แล้วหยิบปากกาสีเขียวมาหนึ่งค้ำม ก่อนจะเดินไปชำระเงิน

'ยี่โกมีประโยชน์มากในงานซ่อมผ้า แต่ทุกส่วนของต้นไม้ชนิดนี้ก็มีพิษมากเหมือนกัน สมัยก่อนมีทหารตายอย่างไม่ทราบสาเหตุมากมายเพียงเพราะพวกเขาเอากิ่งของมันมาใช้ทำเป็นไม้เสียบเนื้อเพื่ออย่างกิน' กิติมอธิบาย

"ช่วยไปอีก" เจย์พิมพ์

"อยากได้อะไรเพิ่มอีกล่ะ เจย์" เจ้าของร้านเครื่องเขียนโรทีโรทริเทนที่ได้ยินเจย์พิมพ์จึงถามขึ้น เจย์เลยต้องรีบส่ายหน้า

"ไม่มีแล้วครับ"

"วันนี้ขนมประจำวันของมาสเตอร์พิคก้าคืออะไรหรอ"

"เค้กยูลส์อคริมผลไม้รวมครับ อร่อยมากๆ ผมชิมแล้วเมื่อเช้า"

เจย์ตอบ พลางเหลือบมองนาฬิกา ถ้าเขาไม่รีบเดินกลับบ้าน เขาอาจจะเข้ากะของมาสเตอร์เคย์ก็ไม่วัน

"งั้นหรือ อยากกินจัง ถ้าวิชาเรียมีบริการส่งถึงบ้านก็ดีสิ"

เจย์ยิ้มให้คำพูดนั้น เพราะเขาได้ยินคนพูดบ่อยมาก โดยเฉพาะ ลูกค้าประจำ เส้นทางจากในเมืองสู่ร้านน้ำชาวิชาเรียจะว่าไกลก็ไกล จะว่าใกล้ก็ใกล้ แต่สิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้คือ ไม่ว่าจะเดินเท้าหรือที่จักรยานขึ้นไป ให้ถึงผาโฮชัน ถือเป็นงานหนักพอสมควรสำหรับผู้สูงวัย แต่พอคิดว่า ทำไม มาสเตอร์ทุกคนถึงตัดสินใจไม่ให้มีบริการส่งถึงบ้าน เขาก็พอเข้าใจ

'เพราะการออกกำลังกายก็สำคัญไม่แพ้อาหารและยารอกัน'

"อยากกินของอร่อยก็ต้องมีความพยายามนะครับ"

คุณเฮคเคอร์ เพนค์ ได้ยินอย่างนั้นก็หัวเราะร่วน พร้อมกับส่งถุง ที่ใส่ปากกาให้

"แน่นอนๆ คงต้องไปหลังปิดร้านแล้วละ"

"ช่วงเวลาเย็นคนจะเยอะหน่อย ขนมนแจกจะหมดไว้นะครับ" เจย์ เตือนด้วยความหวังดี ด้วยรู้ว่าร้านเครื่องเขียนปิดหนึ่งทุ่ม

"นั่นนะสิ แย่เลย ช่วงนี้เด็กๆ มาซื้อของไปทำคอมพิวเตอร์ประกวดใน เทศกาลแวนาพิทากันเยอะเสียด้วย จะปิดร้านเร็วก็เสียขายรายได้ เก็บ ขนมนไว้ให้ฉันทักขึ้นได้ไหมล่ะ"

เจย์หัวเราะแห้งๆ แล้วทำหน้าปุ่เลียนๆ ก่อนจะตอบว่า "มันทำอย่าง นั้นได้ที่ไหนล่ะครับ"

ถ้าทำได้เขาก็อยากทำ เสียแต่ว่า ขนมนของมาสเตอร์พิคก้าเป็นขนม ธรรมดาเสียที่ไหน หากมาสเตอร์ไม่อนุญาต ถ้าเก็บเอาไว้ให้ลูกค้าคนใด คนหนึ่งเป็นพิเศษโดยผลการ ผลอๆ จากขนมนอร่อยจะกลายเป็น ยาพิษไปเสียได้

"ก็แค่ลองถามดูน่า" คุณเฮคเคอร์หัวเราะขำสีหน้าเจย์ที่สยของ ชอบกล

เจย์บอกลา แล้วเดินออกจากร้านเครื่องเขียนไป พร้อมกับความคิดหนึ่งที่ผุดขึ้นในหัว

'ยาพิษ... กิคม หรือคุณสเปรนเจอร์โคเนฟ่อมคี่ใช้อัสซาซิมฆ่างั้นหรือ'

'แล้วตอนได้ยินว่าเขาถูกฆ่าด้วยพิษ เจ้าคิดว่าใครฆ่า'

'ผมนึกว่าเขาอาจมีเรื่องขัดแย้งกัน เพราะจากประวัติของเขากับ ไฮน์ริช เกรมเมอร์ ผู้เขียนหนังสือ ค้อนของแม่มด นะ พวกเขาน่าจะแตกคอกันตอนท้าย เพราะไม่ได้ใส่ชื่อสเปรนเจอร์ไว้ในหนังสือด้วยนี่'

'เฮอะ!' กิติมแค้นเสียงใส่เพียงแค่นั้นแล้วเงยไป เจย์ก็เดินไปขึ้นคร่อมบนอานจักรยานแล้วปั่นออกไป

'ทำไมต้องฆ่าเขาด้วยล่ะ'

'เจ้าอยากเข้าใจไหมล่ะ'

เจย์นิ่งไปนิคหนึ่งแล้วส่ายหน้า ก่อนจะพูดว่า "เรื่องแบบนี้คงมีคนฆ่าเขาเท่านั้นที่รู้"

'นั่นละคำตอบ มนุษย์พยายามคิดหาเหตุผลเสียมากมายว่า ทำไมคนคนหนึ่งฆ่าคนด้วยกันเองได้ ทั้งที่ความจริงคนที่รู้เหตุผลจริงๆ ก็มีแค่คนที่ลงมือฆ่าเท่านั้น และเหตุผลของเขาก็มักจะพูดวาทขึ้นมา ณ เวลาที่เขาคิดลงมือ มันเรียบง่ายและไร้สามัญสำนึก'

เจย์ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง เพราะเขาเองก็ฆ่าคนไปหลายคน แม้จะมีสติดอยู่ครบข้างไม่ครบข้าง แต่ ณ เวลาที่เขาฆ่าใครก็ตาม เหตุผลมันก็เรียบง่ายอย่างที่กิติมพูดจริงๆ

'ถ้าเราไม่ฆ่าเขา เขาก็จะฆ่าเรา ถ้าเราไม่ฆ่าเขา เขาก็จะฆ่าเพื่อนของเรา และหากเรามีคนที่ต้องดูแลมาก เราก็อาจต้องฆ่าคนมากกว่าเดิม'

"ทำไมคนเราถึงไม่คุยกันดีๆ ก็ไม่รู้เนอะกิติม"

'ก็เพราะเป็นมนุษย์ไง' กิติมตอบ

เจย์เพิ่มแรงปั่นจักรยานเพื่อขึ้นเนินไปยังหน้าโรงพยาบาลวิซาร์รัต และพอเลี้ยวรถเข้าถนนไฮชัน เขาก็ได้กลิ่นขนมปังลอยคามลมมา แต่ขณะที่เจย์ครุ่นคิดว่า กลิ่นนี้คือขนมปังอะไร จมูกก็ได้กลิ่นที่ทำให้เขาต้องชะลอความเร็วรถจักรยานลง แล้วจอดหยุดพักที่ข้างถนน

'กลิ่นเนี่ยน...'

"อรุณสวัสดิ์ คุณสก็อต" เสียงทักดังขึ้น พร้อมกับปรากฏตัว

ของชายคนหนึ่ง ซึ่งเจย์ไม่คิดว่า จะได้พบเขาที่วิซเซอร์เร็วอย่างนี้

'บีสต์ โฟโซนิเค้'

"อรุณสวัสดิ์ครับ" เจย์ทักทาย พลางเหลือบมองไปรอบตัวเพื่อหา
ครูช ซิมปัสัน แต่บนถนนเลียบบหน้าผาไฮชันยามสายอย่างนี้ นอกจาก
ชาวเมืองกับนักท่องเที่ยวไม่กี่คนที่เดินขึ้นมาเพื่อคัมมน้ำชายามสายที่ร้าน
แล้วก็ไม่มีใครอีก

บีสต์เดินมาหยุดอยู่ห่างจากเจย์ไปสองสามก้าว แล้วถามว่า "วันนี้
ไปเลือกกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาแล้วสินะ"

เจย์พยักหน้า "ครับ"

"เหลือเวลาสักสองสามชั่วโมง คุณสก็อต เมื่อผมมีเรื่องอยาก
ให้คุณช่วย"

"แต่ในคู่มือบอกว่า เราต้องเลือกกิจกรรมที่กำหนดไว้ครับ" เจย์
แย้งพลางคิดว่า เขาควรห็นผู้ชายคนนี้เป็นโหม แต่ระหว่างที่เขาคิดอย่างนั้น
เขาก็ได้ยินเสียงรถวิ่งที่นั่นมาจากถนนด้านหลัง แล้วมาจอดตรงตำแหน่งที่
พวกเขายืนอยู่

กระจกหน้าต่างของที่นั่งด้านหลังรถเลื่อนลง แล้วไบรอน ครูช
ซิมปัสัน ก็ปรากฏให้เห็น

"บีสต์"

"ซ่า" บีสต์หันไปบอกว่า แต่ครูชไม่ได้สนใจคำต่อว่าของบีสต์ เขา
หันมาหาเจย์แล้วพูดว่า

"เห็นว่าเลือกกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์แล้วนี่"

'โห ทำไมช้าเร็วจัง' เจย์ทิ้ง

'ที่เร็วยิ่งกว่าเจ้าสัญญาณยักษ์ของมนุษย์ก็คือ ปีศาจรับใช้ เจ้าไม่
เห็นอะไรในห้องสปีริเชี่ยลคนนั้นหรอก'

เจย์นึกถึงออร่าสีเทียวที่อยู่รอบตัวโพลีซ่า แล้วก็นึกต่อไปว่า เจ้า
ออร่ามันวิ่งตรงไปเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ ก็นึกอยู่ว่า ทำไมทั้งที่เมืองนี้
ไม่มีอินเทอร์เน็ต แต่ดันมีการลงข้อมูลในคอมพิวเตอร์ เกมมีระบบเก็บ

ข้อมูลด้วยการยิงบาร์โคดด้วย ที่แท้ก็แบบนี้เอง

"ครับ" เจย์ตอบ

"เลือกได้นำสนใจสมกับเป็นคุณนะ" ครูชเย่ยต่อ ขณะที่บีส์ค์เดิน
อ้อมไปที่ประตูอีกด้าน แล้วเปิดออกเพื่อเข้าไปนั่ง

"ผมไม่อยากจะให้รุ่นพี่ลำบากมากเกินไปนะครับ"

"คิดว่างั้นหรือ"

เจย์ไม่รู้ว่าจะตอบอะไร เขาเลยนิ่งเสีย มุมปากของครูชจึงยกขึ้น
แล้วเอ่ยว่า "ขอใหวันนี้เป็นอีกหนึ่งวันที่ดี"

แล้วกระจกหน้าต่างรถก็เลื่อนขึ้นปิด พร้อมกับรถที่แล่นออกไป

"เขามาทำอะไรนะ" เจย์เปรย ขณะมองตามท้ายรถที่แล่นผ่านหน้า
ร้านน้ำชาวิทาเรียไปโดยไม่หยุดรถอีกเลย พลังคิดต่อว่า ถนนเส้นนี้มีแค่
โฮสเทลซึ่งเป็นของตระกูลแชมป์สันหลายคูหา บ้านของโซอี้ และร้าน
น้ำชาวิทาเรียเท่านั้น หากไม่ต้องการมาแวะทั้งสามแห่งที่ว่า เขาจะคิดใน
แง่ร้ายได้ใหม่ว่า สองฮอปกินสั้นตั้งใจมาเพื่อเจอเขา

'มันก็เห็นชัดอยู่แล้วนี่' กิคมเอ่ยย้ำตามที่เจย์คิด

เจย์จึงได้แต่ยอมรับความจริง แล้วจูงจักรยานไปจอดในที่จอด จาก
นั้นก็เดินขึ้นห้องพักไปเปลี่ยนชุด

"เก็บขยะหรือ เลือกกิจกรรมได้นำสนใจจังเลยนะเจย์" โจแอนน์
เอ่ยขึ้น เมื่อทั้งคู่ยืนรอลูกค้าอยู่ด้านหน้าประตู ลูกค้าในช่วงเวลาเช้าเริ่ม
ซาลงแล้ว ซีราฟเลยบริการลูกค้าอยู่ด้านในคนเดียว

"ทำไมงานเก็บขยะถึงเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจล่ะครับ" เจย์ถาม
อย่างไม่เข้าใจ เพราะครูชก็พูดอย่างนี้เหมือนกัน

โจแอนน์คาโต "นายไม่รู้หรือ"

เจย์ส่ายหน้า

"ค้ายๆ นายคงไม่คิดว่า งานนี้เป็นการเก็บขยะจริงๆ หรือก็ใช่ไหม"

"แล้ว...เอ่อ มันไม่ใช่อย่างนั้นหรือครับ คุณโพลีซ่าบอกว่า เป็น

ช่วงเวลาของเทศกาลเมานาฟิกา ขยะจะเยอะมาก"

คนฟังกะพริบตาปริบๆ แล้วหัวเราะ "ขยะอย่างนั้นมันไม่เท่าไรหรอก พวกขยะสารพิษค้างหากที่มันเยอะมากในช่วงเทศกาล"

"ขยะสารพิษเหรอครับ"

"นายจำช่วงเทศกาลเบลเทนได้ไหม นายเห็นไหมล่ะ ว่าช่วงเวลาแบบนั้น พ่อแม่คนหนุ่มสาวคึกกันขนาดไหน"

"ครับ ผมยังถูกหาเรื่องด้วยเลย"

โจแอนน์พยักหน้าหงิกๆ

"ไอ้... แล้วยูลันะมีการเฉลิมฉลองด้วยเหมือนกัน มันเป็นวันแห่งการถือกำเนิดใหม่ของสุริยเทพ คึกคักไม่ต่างจากช่วงเบลเทนเลย"

เมื่อคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตอนวันเบลเทน เจริญก็เริ่มกังวลนิดหน่อย
'*วันนี้ต้องห้ามไม่ให้มิกกับอัสไมวออกไปด้วย'*

'*ข้าบอกเลยว่ายาก'* กิติมแย้ง ขณะทีเสียงของโจแอนน์ดังต่อว่า

"แต่ช่วงยูลันะเป็นช่วงเวลาพิเศษของหลายศาสน์เวทมนตร์ ไม่เหมือนอย่างเบลเทนที่มีแค่พวกกัลคีคึกเป็นพิเศษ แต่ยูลันะคือ ช่วงเวลาแห่งการฉลองของทั้งอัลซาคิม โฮโนรูอุส และอะบลามีลินเลย แถมนเพราะมีกลางคืนยาวนานกว่ากลางวัน พวกสปิริตเซียลและเนโครแมนเซอร์ก็จะมาร่วมด้วย งานฉลองยูลันะได้ยิ่งใหญ่เป็นพิเศษงั้นละ"

"ถ้าอย่างนั้นขยะสารพิษที่ว่า..."

รุ่นพี่สาวพยักหน้า

"ไอ้... เป็นขยะสารพิษที่ปนเปื้อนเวทมนตร์ ของพวกนั้นเป็นอันครายกับสัควินทะเล แล้วนี่นายได้ช่วงเวลาไหนล่ะ"

"ห้าทุ่มถึงสี่สองครับ"

"ทำไมสามชั่วโมง นายเลือกวันอาทิตย์เหรอ" โจแอนน์ซักจนเจย์แปลกใจว่า ทำไมรุ่นพี่โจแอนน์ถึงรู้รายละเอียดของกิจกรรมนี้ โจแอนน์มองหน้าเจย์ที่นิ่งไป เธอเลยตอบว่า

"ซีราฟเคยทำนะ คกลงนายเลือกวันอาทิตย์จริง?"

"ครับ ก็มันทำงานแค่วันเดียว จะได้ไม่เสียเวลา"

โจแอนน์เลิกคิ้วแล้วหัวเราะ

"ถ้าเป็นคนอื่นก็จะว่าละนะ ว่าหาเรื่องใส่ตัวไม่เข้าเรื่อง แต่นี้เป็นนายคงไม่เป็นไร"

พูดถึงครั้งนี้ซีราฟก็เดินพาลูกค้ากลุ่มหนึ่งผ่านหน้าไป ทั้งสองคนเลยโค้งคำนับแล้วเอ่ยพร้อมกันว่า

"แล้วพบกันใหม่ นะครับ/ค่ะ"

"ใครหาเรื่องใส่ตัว" ซีราฟถามเมื่อเงยหน้าขึ้น

"เจย์นะสิ เขาเลือกกิจกรรมเก็บขยะที่ชายหาดวันอาทิตย์ ตอนกลางวัน"

ซีราฟหันมามองหน้าเจย์ แล้วพยักหน้า "ก็พอได้อยู่ นะ"

เจย์อยากถามเหลือเกินว่า มันมีอะไรที่น่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ แต่เพราะมาสเตอร์เคยตีกลองเรียก ทำให้เจย์ขอตัวเพื่อสลับเข้าไปช่วยด้านใน ให้ซีราฟได้พักบ้าง

"โตะสาม เสิร์ฟแล้วกลับมาหาผมด้วย"

เจย์ค้อมศีรษะรับ เขาเดินไปเสิร์ฟแล้วกลับมารับคำสั่ง

"วันนี้เลือกกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ไปแล้วใช่ไหม"

"ครับ"

'ทำไมทุกคนดูสนใจกิจกรรมนี้จัง อ้อ ยกเว้นคุณฮัลฟี่ที่มาสอบถามเรื่องอื่นเนี่ย'

"ดีแล้ว เอ่อ คุณจะว่าอะไรไหม ถ้าตั้งแต่ฟุ้งนี้ผมอยากให้คุณไปช่วยงานที่เล็บของทิลก้าหน่อย"

"ครับ?"

เจย์ก็ยังมองเจย์อยู่ แล้วพูดต่อว่า "จากข้อมูลที่ฮัลฟี่ได้มาวันนี้ ทิลเลยอยากให้คุณไปช่วยงานที่เล็บหน่อย ช่วงเวลาเช้านี้แหละ กะอื่นคุณก็เข้างานตามปกติ"

"อ้อ ได้ครับ"

"ส่วนอาหารของอัสโมวที่ต้องกินทุกสามชั่วโมงก็ให้มากินในร้าน
แล้วกัน ถือว่าค่าอาหารและเครื่องคิมที่สองปีศานั้นกินไปเป็นค่าจ้างงาน
ล่วงเวลา"

เจย์ค้อมศีรษะรับ "ขอบคุณมากครับ"

'กำลังคิดอยู่เลยว่า ถ้าทำงานเต็มเวลาจะเตรียมอาหารให้อัสโมว
ยังไง มาสเตอร์รอบคอบจัง'

"อีกเรื่องนะ"

เจย์มองคนพูอย่างตั้งใจ

"ถ้าอาทิตย์นี้คุณว่างวันไหน ไปตรวจสุขภาพประจำปีที่โรงพยาบาล
วิซาร์คด้วย ผมต้องการข้อมูลสุขภาพล่าสุดของคุณ เพื่อทำรายงานส่ง
ส่วนกลาง เกลคาคิคต่อเรื่องนี้ให้คุณแล้ว ไปแจ้งชื่อที่ห้องเวชระเบียนได้
เลย"

"ครับ แล้วเจอกับมิวท์ต้องไปค่ายไหมครับ ผมจะได้บอกเพื่อน"

เด็ยคู้สายหน้า "ไม่หรอก พวกเขาตรวจเป็นประจำอยู่แล้ว ส่วน
คุณที่ต้องตรวจก็เพื่อขึ้นทะเบียนพอมค"

"เข้าใจแล้วครับ เหมือนบัญญัติทรัพย์สินของผมสินะครับ แล้วต้อง
เตรียมเอกสารอะไรเพิ่มเติมหรือเปล่าครับ"

"ไม่มีหรอก แค่เตรียมตัวก็พอ"

เจย์เกือบจะถามไปว่า ต้องเตรียมตัวอย่างไร แต่ก็นึกได้ว่า เขา
ต้องเข้ารับการทดสอบสมรรถภาพเร็วๆ นี้ จึงเปลี่ยนเรื่องเป็นถามว่า

"ผมต้องเข้ารับการทดสอบช่วงไหนครับ เห็นมาสเตอร์พิคก้าบอก
ว่า ต้องเรียนให้ครบหนึ่งปีก่อน ถ้าเป็นอย่างนั้น ผมก็ต้องไปทดสอบเอา
เดือน..."

"เดือนหน้านี้แหละ"

เจย์มองเด็ยคู้ตาค้าง แล้วสมองก็ตีความได้ว่า

'วันนี้วันที่ 29 พฤศจิกายน เดือนหน้า...มันก็แค่อีกสองวันเองนะ!'

5

สเปเชียลลิสต์

"ทดสอบสมรรถภาพวันนี้หรือ ส่วนกลางคงอยากผู้จักนายมากเลยนะเนี่ย" มิวท์แซว ขณะดึงถุงแป้งออกจากชั้น แล้วปล่อยมือให้มันลอยขึ้นบนโต๊ะไปห้องครัวข้างบน มันสวนทางกับแฉีกที่เดินลงบันไดมาห้องเก็บของใต้ดินพอดี แฉีกจึงส่งเสียงถามนำไปว่า

"ใครจะทดสอบสมรรถภาพหรือ"

เจย์ยังไม่ทันตอบ มิวท์ก็พูดกับแฉีกว่า "วันนี้คืนเรื่อนี่"

"อืม เจ้าตัวเล็กสองตัวนั้นกวนนะสิ เล่นอะไรไม่รู้เสียงดังเชียว"

"ขอโทษครับ" เจย์เอ่ยอย่างรู้สึกผิดแทนเจ้าปีศาจนั้น แต่แฉีกกลับโบกมือเป็นพัลวันว่าไม่เป็นไร แล้วเดินมาดูรายการของที่มีิวท์ต้องจัดเตรียม จากนั้นเดินไปที่ชั้นเก็บไวน์ พลังถามยี้ว่า

"แล้วตกลงใครจะไปทดสอบสมรรถภาพล่ะ คนในชมรมเราหรือ"

"เจย์นะ"

แฉีกหันมามองเจย์ที่กำลังลงหยิบถุงเครื่องเทศ

"โห ก่อนเวลาจริงๆ ด้วย เป็นอย่างที่มาสเตอร์กังวลสินะ"

เจย์พยักหน้า หลังจบงานเลี้ยงวันฮัลโลวีนของบริษัทซาร์มมิ่งๆ ที่โรงแรมเลมอนแซนด์ครั้งนั้น ดูเหมือนมาสเตอร์เกลลาก็ได้รับการขอร้อง

จากหลายทางเลย สุกท้ายก็ต้องยอมทำเรื่องส่งตัวเขาไปทดสอบ

"วันไหนเธอเจย์"

"มาสเคอร์บอกว่า ต้องลงทะเบียนก่อนถึงจะรู้ว่าวันที่แน่นอนครับ
แต่คงเป็นเดือนหน้า"

สองหนุ่มลูกศิษย์มาสเคอร์สาวฝาแฝดผิวปากขึ้นพร้อมกัน แล้ว
มิวท์ก็พูดว่า

"อยากจะเห็นหน้าคณะกรรมการสอบครั้งนี้จริงๆ"

เจย์ลุกขึ้นยืน แล้วแตะตะกร้าถุงเครื่องเทศของเขาให้ลอยขึ้นบนไค
ไป พลาจตอบว่า "ผมต้องไปสอบที่พิทเคอเกลหรือที่นี่ครับ"

"น่าจะเป็นะ ปกติก็จะทดสอบที่ชมรมแม่คพ่อมครุ่นเยาว์..."

"มิวท์! ไชร์พีซกำลังจะหมดนะ ต้องจดไว้ในรายการของที่ใกล้
หมดด้วยละ" แอ็กกะโคนเตือนมาขัดจังหวะ

"ได้ เป้าบนะ" มิวท์รับคำ แล้วพลิกกระดาษรายการของไปหน้า
สุกท้าย แล้วถามแอ็กค่อว่า "มันเหลือกี่ขวดละ"

"ขวดเดียว ขนาดห้าร้อยเอ็มแอล⁴" แอ็กคอบ

"โอเค" มิวท์เขียนจำนวนของที่เหลือลงในรายการก่อนเซ็นชื่อ
กำกับ แล้วเจย์ก็ถามว่า

"เขาทดสอบอะไรบ้างเธอ แบบว่ามีสอบข้อเขียนด้วยหรือเปล่า"

"มีสิ แต่ฉันว่า นายคงไม่มีปัญหาเรื่องนั้นหรอก ความจำนายดีซะ
ขนาดนี้"

เจย์ยิ้มจืด "ความจำดี แต่ไม่เคยอ่านหนังสือก็ไม่ช่วยนะครับ"

สองคู่ชี้หันมามองหน้าเจย์ แล้วหลุคหัวเราะพร้อมกัน

"จริงของนาย เอาจี้ใหม่ เดียวเลิกงานวันนี้ ฉันจะกลับไปเอาหนังสือ
เตรียมสอบของฉันทมาให้ แต่ฉันมีแค่ของกัลดราบกนะ ศาสตร์อื่นไม่มี
เพราะคอนันน์ยืมห้องสมุดเอา" มิวท์เสนอ

---

⁴ มิลลิลิตร (ml.)

"ขอบคุณมากเลยครับ" เจย์รับคำอย่างดีใจ

"ข้อเขียนนะไม่เท่าไร แต่ภาคปฏิบัตินี่สิ อย่างเจย์นี่ต้องทดสอบสมรรถภาพที่ศาสตร์เวทมนตร์กันละ นายใช้เวทมนตร์ได้ตั้งหลายศาสตร์ไม่ใช่หรอ" แค่ฟังแอ็กถามอย่างนั้น เจย์ก็นิ่งไปแล้วคิดตาม

มีวท์ซึ่งเอื้อมมือไปหยิบขวดสีผสมอาหารอยู่จึงหันมามองแอ็ก แล้วเลยมาสบตาเจย์

"เออ จริงของแอ็กนะ ตอนแรกว่าจะไปเยี่ยมซอร์คินีคของเพื่อนในชมรม แต่อ่านเองจะดีกว่า"

"ทำไมละครับ" เจย์ถาม มีวท์จึงอธิบายว่า

"ข้อเขียนนะ มันทดสอบทุกศาสตร์ แต่โดยมากเป็นข้อมูลพื้นฐานที่เราต้องรู้ เพื่อแยกแยะเวทมนตร์ แต่ภาคปฏิบัติมันจะจำเพาะกว่า ทามศาสตร์ที่ผู้ถูกทดสอบเรียน แค่ฟอมคแบบนายก็ลำบากเหมือนกัน"

"นายก็พาเจย์ไปห้องสมุดสิ จะได้ช่วยเลือกให้ได้ว่าเล่มไหนดี เลือกลเล่มที่มีสอนภาคปฏิบัติด้วย เจย์ยังมีนะ อยู่ เคียวกี้ก็ได้ลองอ่านหนังสือจนหมดทั้งชั้นหอรอก"

มีวท์หัวเราะ "ได้ๆ...โอเค ได้ของครบแล้วละ ขึ้นไปข้างบนกันเถอะ"

"นี่ฉันนึกไม่ออกเลยนะ ว่าพวกเขาจะเรียกฟอมคคนไหนมาเป็นกรรมการทดสอบเจย์ น่าจะต้องเป็นระดับเมจิกลิสต์เลยอะ" แอ็กเดา

"ก็ต้องอย่างนั้นอยู่แล้ว เขามีกฎบังคับว่า ไม่ให้อาจารย์ของเราเป็นนี่มา มาสเตอร์ของร้านเราก็เลยเป็นผู้ทดสอบเจย์ไม่ได้" มีวท์เห็นด้วยและเสียงพูดคุยของมีวท์ก็ดังไปเข้าหูพิคก้าที่คุมเครื่องควิวให้คีลิมอยู่พอดี

"พูดถึงเรื่องกรรมการที่จะมาทดสอบเจย์อยู่หรอ" พิคก้าถาม

"ครับมาสเตอร์ พวกเรากำลังสงสัยอยู่ว่า สำนักทะเบียนฟอมคจะส่งใครมาทดสอบเจย์ และจะทดสอบแค่ศาสตร์กัลคราบป หรือว่าทดสอบหมดทุกศาสตร์เลยเพื่อตรวจวัดกันจริงๆ ว่าเจย์ใช้เวทมนตร์อะไรได้บ้าง"

พิศก้าละมือจากงานที่ทำอยู่ แล้วปล่อยให้เครื่องครัวทำงานด้วยตัวมันเอง พลังตอบว่า

"ถ้าเป็นเอลเคอร์ ส่วนใหญ่ก็ต้องทดสอบโดยองค์รวม แต่เจย์ใช้โมนาเซียได้แสดงว่า เขาไม่ใช่เอลเคอร์"

เจย์ลอบถอนหายใจ แ่อ่านหนังสือจะไม่กลัวหกรอก เขาพอมีเวลาอยู่ แต่ถ้าต้องถูกทดสอบทุกศาสตร์เวทมนตร์ก็เครียดพอคู่

"ถึงอย่างนั้น สำนักทะเบียนก็คงจัดเต็มกว่าทุกครั้งละนะ"

"ครับ?" เจย์ทวนถามใจแป้ว

พิศก้าก็เลยหัวเราะเสียงใส พลังหันไปจับที่หยอคคริมสดซึ่งบรรจุคริมที่สัจจนได้ที่แล้ว เพื่อนำมาหยอคคริมแก่หน้าเด็ก

"หน้าที่ของสำนักทะเบียนคือ ทำสำมะโนประชากรพ่อแม่แม่แต่อีกหน้าฉากหนึ่งก็คือ สรรหาคนที่เหมาะสมเพื่อชักชวนเข้ามาเป็นฮอป-กินส์ เจย์นะสร้างผลงานดีๆ ไว้ทั้งนั้นเลยนี่นา ก็ต้องถูกจับตามองเป็นพิเศษอยู่แล้ว"

สามหนุ่มหันมามองหน้ากัน แล้วเจย์ก็ได้แต่ยิ้มแหย เพราะคำว่า 'ผลงานดีๆ' ของมาสเตอร์ก็หมายถึง วีรกรรมที่เขาทำมาตลอดหลายเดือนนั่นเอง

คุบๆ!

แธ็กกับมิวท์คอบโหลเจย์อย่างให้กำลังใจ พอดีกับไฟชีเดินเข้ามาเอาขนม เจย์กับแธ็กจึงเดินไปจับเก็บของที่เพิ่งขนขึ้นมาเมื่อกี้เข้าห้องสติกอเล็กของห้องครัวแทนมิวท์ซึ่งต้องไปช่วยไฟชี

"สวีส์คีมิวท์ เจย์ มาเสียดอนห้องสมุดเกือบจะปิดเลยนะ" ริก้า
บรรณารักษ์ฝึกหัดของห้องสมุดเอ่ยทักทันทีเมื่อเห็นสองบริกรหนุ่มของร้านน้ำชาวิทาเรียเดินเข้ามาที่เคาน์เตอร์

"เพิ่งเลิกงานนะ หิวก็เลยหาอะไรกินก่อน" มิวท์คอบ พลังส่งดูหนังสือที่แธ็กฝากมาคืนให้บรรณารักษ์สาว ขณะที่เจย์มองไปรอบตัว ทั้งที่

ตอนนี้ห้องสมุดควรจะร้างผู้คนแล้ว แต่ทำไมกลับมีคนเยอะมากกว่าตอนที่เขามากับโซอี้เสียอีก

"หาหนังสืออะไรละ ให้ช่วยไหม" เสียงริก้าเสนอตัวช่วยทำให้เจย์หันมามอง ขณะมิมาร์ทตอบว่า

"คู่มือทดสอบสมรรถภาพของสำนักทะเบียนฟอมนคนะ ตอนนี้มีคนยืมไปเยอะไหม"

ริก้าเลิกคิ้ว "ช่วงนี้ไม่มีประกาศวันทดสอบเลยนี่ ทำไมเหรอ ใครจะเข้ารับการทดสอบละ"

มิมาร์ทนี้วิ่งชี้ไปทางเจย์ "เจย์นะ"

"เจย์ทำงานครบปีแล้วเหรอเนีย! ริก้าอุทานด้วยสีหน้าแปลกใจ เจย์ยังไม่ทันสอบปฏิเสธ หญิงสาวก็แย้งเองว่า "ไม่สิ ยังไม่ครบไม่ใช่เหรอ"

"ครับ" เจย์รับคำสั่งๆ

"ถ้าไม่มีใครยืมไปก็ดี แล้วมีเล่มใหม่ที่อัปเดตล่าสุดเข้ามาบ้างหรือเปล่า"

ริก้าพยักหน้า

"มีสิ ของอัลซาคิมกับกัลคราบคนะ ศาสตร์อื่นยังเหมือนเดิม จะเอาศาสตร์อะไรละ เคียวค้นหาค้นหนังสือให้" ริก้าตอบ พลังเดินไปยังตู้เก็บบัตรรายการหนังสือ

"ไม่ต้องหรอก ถ้ามันอยู่ที่เดิมเดี๋ยวไปหาเอง ขอบใจนะ ไปเจย์"

"อะ...อืม" เจย์รับคำ แล้วเดินตามมิมาร์ทไป

เจย์รู้ว่าริก้ามองตามมา แต่ไม่ได้หันไป และเมื่อเดินเข้าไปในส่วนห้องสมุดเวทมนตร์ ทุกสายตาก็พุ่งเข้ามาที่เขา

"นายนี่ฮอตนะ ไปที่ไหนก็มีแค่คนสนใจ" มิมาร์ทแซวติดตลกเบาๆ แล้วพาเจย์เดินไปยังชั้นที่เก็บหนังสือคู่มือทดสอบสมรรถภาพ

"พวกเขาจะไม่ลุกขึ้นมาทำสู้กับผมที่นี่โซโหม" เจย์ถามอย่างหวาดๆ

"ไม่หรอก ห้องสมุดห้ามทะเลาะวิวาท และถ้าไม่ไปพบบรรณารักษ์ หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตก็ห้ามใช้เวทมนตร์"

'ถ้าไม่มีข้อห้ามไว้ก็อาจมีใช้ไหม' เจย์คิดต่อ ก่อนจะยื่นมือไปปรับหนังสือที่มีทหีบจากชั้นแล้วส่งมาให้

"เล่มนี้เป็นของศาสตราจารย์กลุราบก คีสุค ตอนพวกเราสอบก็อ่านเล่มนี้แหละ รู้สึกว่าเขาจะอัปเดตข้อสอบใหม่ล่าสุดไว้ให้แล้ว ส่วนเล่มนี้เป็นศาสตราจารย์อัลฮาทิมที่ฉันอ่านอยู่ อิม...อะบลามีลิน เขาเล่มนี้ละกัน เขาว่านะ"

"ผมต้องอ่านขนาดนี้เลยหรือครับ"

มิวท์หันมามองเจย์ แล้วตอบโดยไม่คิดอะไรว่า "ก็อย่างที่บอก สอบข้อเขียนนะ มันมีถามความรู้ทั่วไปของทุกศาสตร์ แต่ที่จะให้นายเน้นคือแนวข้อสอบภาคปฏิบัติ อ่านไว้ก็ไม่เสียหาย สมองอย่างนายจำได้อยู่แล้วละ"

เจย์พยักหน้าหงิกๆ แล้วเดินตามมิวท์ที่เดินต่อไปยังชั้นหนังสือคู่มือทดสอบของศาสตราจารย์เวทมนตร์ขาว

"ท่าจะยากแฮะ ในวิชชอร์มีผู้ใช้เวทมนตร์ขาวไม่เยอะเสียด้วย ส่วนใหญ่พอโคทขึ้นก็ออกนอกเมืองไปเสียหมด เอ ตอนนั้นเพื่อนในชมรมมันอ่านเล่มไหนกันนะ" มิวท์พิมพ์่า ขณะไล่สายคาหาไปคามสันหนังสือแล้วดึงหนังสือเล่มหนึ่งออกมาเปิดดู

เจย์ไล่สายคาอ่านบนสันหนังสือที่มิวท์ถืออยู่ เป็นหนังสือคู่มือสอบของศาสตราจารย์โมนาเซีย แล้วสายคาที่ปะทะเข้ากับชื่อผู้เขียนหนังสือเล่มนี้

'เลนาตาล เครเมอร์'¹³

"หนังสือเล่มนี้..." เจย์เอ่ยขึ้น

มิวท์จึงเงยหน้าถามว่า "ทำไมหรือ"

"ผู้เขียนเป็นใครหรือ"

มิวท์พลิกมาอ่านชื่อผู้เขียนอีกครั้ง แล้วตอบว่า "อ้อ คนนี้เป็นสเปเชียลลิสต์คนดังของศาสตราจารย์โมนาเซียเลยนะ"

"สเปเชียลลิสต์...จันเหรอ"

"ไม่รู้จักอีกนะสิ คือจันนะ นายรู้จักเมจิกลิสต์แล้ว?"

"อืม คนที่เก่งศาสตร์เวทมนตร์ขาวหรือดำทั้งสามศาสตร์"

มิวท์พยักหน้า

"และนายก็รู้จักซูเปอร์ลิสต์แล้วด้วย?"

"ใช่"

"สเปเชียลลิสต์คือ พ่อมดหรือแม่มดที่ได้รับการจัดอันดับห้าสิบคนแรกจากพ่อมดทั้งโลกว่า เขามีความเชี่ยวชาญในศาสตร์ใดศาสตร์หนึ่ง โดยการประเมินของสำนักทะเบียน พูดย่างๆ ก็คือ คนที่เก่งในศาสตร์ใดศาสตร์หนึ่งมากๆ ห้าสิบอันดับแรกนั่นแหละ"

เจย์อ้าปากค้าง

มิวท์เลยชี้ไปที่ชื่อของผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ แล้วชี้เน้นไปที่ตัวเลข 13 ซึ่งเขียนกำกับคอทท้ายนามสกุล จนดูเหมือนเลขยกกำลัง แล้วอธิบายว่า

"เห็นเลข 13 ครงนี้ไหม มันคือการบอกลำดับที่ของสเปเชียลลิสต์เลนาทาล เครเมอร์ คือคนในลำดับที่สิบสาม ส่วนมาสเตอร์มูซอลของเราคงไม่ต้องพูดถึงเนอะ เขาเล่มนี้ไปอ่านแล้วกัน ฉันเคยเห็นเพื่อนอ่านกัน ค่อยไปก็โฮโนรูลูส ศาสตร์นี้คืออ่านของคุณิมโบส เพราะอ่านง่ายที่สุดแล้ว..." มิวท์บรรยายไปก็ดึงหนังสือออกจากชั้น พลางส่งให้เจย์เรื่อยๆ

หนังสือคู่มือการทดสอบจึงถูกวางลงในมือเจย์เพิ่มอีกสองเล่ม เจย์เดินตามมิวท์เลือกหนังสือจนได้หนังสือครบ จึงเดินออกมาจากช่องระหว่างชั้นหนังสือ

"โอ๊ะโอ! ไม่นึกว่าจะเจอเพื่อนเก่าที่นี่นะ" เสียงหนึ่งดังมา

"กาโก้" มิวท์เอ่ยชื่อเพื่อนเก่าเสียงเรียบ เจย์ที่เดินตามมิวท์มาจึงเงยหน้ามองผู้ที่เข้ามาทักทาย

'หลังจากงานไลฟ์ก็อดก็ไม่เห็นคนคนนี้มาพักใหญ่เลย แต่หมวกนั้น มัน...' เจย์คิด ขณะพิจารณากาโก้แต่งตัวของอดีตกู่คู่สู้อยู่ในไลฟ์ก็อด

เฟสคิวล

เสื่อคลุมหนังสือคำ กางเกงยีนขาควีน และหมวกปีกกว้าง ไม่ต้องมีใครบอกก็รู้ได้ทันที ตอนนี้กาโก้ไม่ใช่กลิ่นคือธรมคาอีกแล้ว เขาน่าจะเป็น...ฮอปกินส์

"ฉันไปพิทเคอิกิลซะหลายเดือน กลับมาถึงเพิ่งรู้ว่า อคิคเพื่อนทรยศทั้งสองคนได้ดิบได้ดีไปแล้ว"

มิวท์ที่ยืนอยู่ข้างหน้าเจย์กำมือแน่น และตอบเสียงเรียบนิ่งไปว่า "ฉันก็ได้ยินมาเหมือนกันว่า นายได้สิทธิ์เข้าฮอปกินส์ก็เพราะเจย์ไม่รับคำเชิญ"

บรรยากาศระหว่างสองอคิสมาชิกกัลคีเฟิสต์มาคุนันทันตา เจย์เห็นคนรอบข้างต่างพาเดินเลี้ยวไปทางอื่น แต่ยังคงอยู่ไม่ไกลเกินไปมาก ดูเหมือนทุกคนยังสองจิตสองใจ อยากรู้อยากเห็นการปะทะคารมของคนที่ทั้งสองก็อยาก แรกไม่ยอมยกคิดร่างแหให้ค้องเคือคร้อนไปด้วย

"อย่าปากเก่งให้มากนักมิวท์ ที่นายอยู่รอดปลอดภัยจนผ่านช่วงเวลาฝึกงานของร้านวิททาเรียได้ ไม่ได้หมายความว่านายเจ๋งหรอกนะ คนที่เปลี่ยนศาสตรียไปเพื่อให้ได้เข้าทำงานในร้านนั้น ไม่มีค่าพอจะมายืนต่อหน้าฉัน"

มิวท์ยังคงยืนมองกาโก้นิ่ง รอจนกระทั่งเขาพูดจบ มิวท์จึงตอบว่า "จอบใจนะที่เป็นห่วง แต่ฉันเลือกแล้ว คีใจที่ได้เจอนาย ไปกันเถอะ เจย์"

"อะ...ฮีม"

เจย์ขานรับเสียงจิมง่าแล้วเดินตามมิวท์ไป ขณะที่เจย์เดินเลี้ยวไปด้านข้างค้วกาโก้

คู่อริที่ยังแค้นเคืองไม่หายก็พูดว่า "เกมของเรามันยังไม่จบนะ สก็อต"

เจย์หยุดเดิน แล้วหันไปสบตากาโก้

"เจย์! รีบมา" มิวท์ร้องเรียกซ้ำ

เจย์เลยหมุนตัวเดินตามมิวท์ไปทำเรื่องยืมหนังสือ มิวท์เสียบมาตลอดทางกลับที่พัก จนเจย์ไม่กล้าพูดอะไร จนกระทั่งเจย์ที่จักรยานมาส่งมิวท์ที่อะพาร์ตเมนต์ของมาสเตอร์เดย์ก็ เพราะมิวท์ย้ายเข้ามาพักที่นี่ตั้งแต่ผ่านการประเมินผลการทดลองงานเมื่อสองสัปดาห์ก่อน เจย์จึงถามว่า

"พูดไปแบบนั้นจะไม่ใช่ไรหรือ"

"เรื่องอะไร" มิวท์ย้อนถาม

"กาโก้ะสิ เขาดู... แกร่งขึ้นนะ"

มิวท์มองหน้าเจย์ แล้วคลี่ยิ้มให้

"หมอนั้นเป็นฮอปกินส์แล้ว แม้ได้รับอภิสิทธิ์หลายอย่าง แต่เขาไม่มีสิทธิ์มาคอยตีประชาชนตามอำเภอใจหรอก มันผิดกฎหมาย"

เจย์พยักหน้า แม้มิวท์จะไม่ค่อยโดนทำประลองแล้ว แต่เธอก็ยังน่าเป็นห่วง เพราะยังอยู่ในช่วงทดลองงาน หากไปประลองฝีมือแล้วแพ้คอนนี้ ความพยายามที่มีมาตลอดของเธอก็สูญเปล่า

"แต่ถึงสู้กัน ฉันไม่คิดว่าจะแพ้มันหรอกนะ"

เจย์เลิกคิ้ว มิวท์จึงยกมือขึ้น เจย์มองบนฝ่ามือเพื่อนก็เห็นเกล็ดสีเขียวระยิบอยู่บนฝ่ามือนั้น

"ถ้าสู้กันด้วยกำลังคราบ ฉันอาจสู้อยู่หมอนั้นไม่ได้ แต่ถ้าเป็นอัลฮาคิมหมอนั้นมันห่วยแตก สู้กันจริงๆ มันอาจจะน็อกไปก่อนฉัน"

"ขนาดนั้นเลย งั้นผมก็ต้องระวังตัวแล้วสิ"

"โอ้บ้า! นายจะระวังทำไม ไป กลับไปร้านได้แล้ว แดงก็พี่ที่มาส่ง"

"ขอบใจที่ช่วยเลือกหนังสือ เจอกันพรุ่งนี้นะ"

"แล้วเจอกัน" มิวท์ตอบ แล้วทั้งคู่ก็แยกกัน

เจย์ที่จักรยานผ่านตลาด พลังคิดถึงบรรยากาศระหว่างกาโก้กับมิวท์ แล้วพึมพำว่า

"ถ้าสู้กันจริงๆ ใครจะชนะนะ"

'อาจจะตายทั้งคู่' กิติมตอบ ขณะลอยตัวจากหัวเจย์มานั่งบน

ตะกร้าหน้ารถ

เจย์เลิกคิ้ว ทันใดนั้น เจย์ก็ถูกคิงร่างวิญญานออกมา เป็นเหตุให้เขาต้องส่งพลังจากร่างวิญญานไปบังคับร่างกายที่กำลังขี่จักรยานอยู่อย่างกะทันหัน พลังส่งเสียงคุกคิม

"กคิม!"

'ใช้ได้นี้ ตอบสนองได้คิ'

เจย์อยากจะถอนเอเทมูของตัวเองที่ชอบทดสอบเขาที่ผลออกเป็นประจำ แล้วรีบพาร่างวิญญานกลับเข้าร่างกาย พลังถามคำว่า

"ทำไมพวกเขาถึงคายหิ้งคู่ล่ะ"

'เพราะเจ้ากาไก้นั้น มันเก่งกว่าตอนก่อนหน้านี้หลายขุมนะสิ แต่ผู้ใช้พิฆะจะมีภาษีศีกว่าก็ต่อเมื่อต่อสู้กันในปีค'

"ก็จริง"

หลายเดือนมานี้ เจย์เห็นมิวทำงานอย่างหนัก ช่วงเวลาที่ไม่ได้ทำงาน มาสเตอร์พิคกาก็สั่งการบ้านเยอะมาก พอ กับที่แอ็กบ่นว่า ค้างอ่านหนังสือเยอะ เห็นว่าทุกวันที่ 16 กับวันที่ 1 ของทุกเดือนจะมีการประเมินผลที่ห้องเล็บของมาสเตอร์คู่แฝดด้วย และผลของการฝึกอย่างหนักนั้นก็คงจะแสดงออกมาบ้างหรอก

"เออ ลืมถามมิวที่เรื่องเล็บไปเลย" เจย์พึมพำ พลังปั่นจักรยานให้เร็วและแรงขึ้น เมื่อรถจักรยานต้องวิ่งขึ้นเนิน

กรี้ง!

โทรศัพท์กรีคเสียงร้องขึ้นในห้องนอนของมุซอล คนที่ยืนผูกเนกไทอยู่จึงหันไปมองนิคหนึ่ง แต่ยังไม่สนใจยื่นจัดการกับเนกไทก่อนจนเสร็จ แล้วเดินไปรับสาย

"ฮัลโหล"

"นอนหลับเป็นตายอยู่หรือไง" เสียงแฟนทอมไววายดังอยู่ในสาย ทำให้มุซอลสรวลคิ้ว

"มีอะไรที่เข้ามา"

"เมื่อบ่ายฉันไปชั้นสุครศพมา" แฟนทอมตอบสั้นๆ

"มันเกี่ยวอะไรกับฉัน" มูซอลถามอย่างงุนงง

"เป็นศพที่ตายด้วยฝีมือของเนโรนะสิ"

พอได้ยินอย่างนั้นดวงตาของมูซอลก็เปล่งประกายวาววับขึ้น

"เอเทมมูของเจย์นะเธอ"

"ใช่ โรนัลพยายามสืบเรื่องของเจย์ แต่ส่งคนตามรอย เจย์ สก็อต ไปเท่าไร คนเหล่านั้นก็ตายหมด ด้วยพลังของเนโร"

"เอเทมมูแห่งผืนน้ำไม่ฆ่าคนบนบก..."

แฟนทอมหัวเราะ "ฉันก็บอกโรนัลแบบนี้แล้ว แต่รู้อะไรไหม..."

"...นอกเสียจากเนโรจะได้ทำพันธสัญญาเอาไว้ แล้วเขาคายด้วยพลังของเนโรจริงๆ หรือเปล่า" มูซอลพูดต่อให้

"ฉันจะเกลียดคนรู้มากจริง รู้ขนาดนี้ก็มีชั้นสุครเองเลยไหม"

มูซอลไม่ตอบ เพราะเขากำลังรอฟังคำอธิบาย

"ใช่ เป็นฝีมือของเนโร วิญญาณไม่เหลือหลงด้วย ร่างกายตายด้วยน้ำ อวัยวะไม่ต้องพูดถึง และหลักฐานที่ชัดเจนมากๆ คือ...กระดูกแขนและขาของพวกเขา มีตราเพนตาเคิลที่มีนามอันแท้จริงของเอเทมมูแห่งผืนน้ำประทับอยู่ ซึ่งบ่งบอกว่าศพนี้ตายด้วยพลังของเนโครแมนเซอร์"

"แต่เจย์อยู่ที่ร้านวิทาเรียตลอดเวลา เขาไม่มีทางอัญเชิญเอเทมมูให้ไปฆ่าใครได้ นอกเสียจากว่า..."

เสียงหัวเราะทึมต่ำของแฟนทอมดังขึ้นอีก แล้วพูดแทรกขึ้นว่า

"ใช่ นอกเสียจากว่า ดูเหมือนลูกศิษย์ของนายคนนี้ จะเหมาะกับคำคำนี้เสียจริง"

"เขาไม่ใช่ลูกศิษย์ของฉัน"

"เอาล่ะ ฉันไม่ได้โทร. มาเถียงกับนายเรื่องนี้ แค่อยากขอคำยืนยันจากนายว่า เจย์ สก็อต อยู่ในวิซเซอร์ ขณะที่มีคนถูกฆ่าโดยเอเทมมูของเขาจริงหรือเปล่า"

"คุณสิทลาคระเวนอนอยู่รอบเมืองนี้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง และยืนยันว่าเจย์ไม่เคยออกนอกเมืองเลย หากไม่ใช่ตอนถูกรับ หรือออกไปกับฉัน" มูซอลยืนยัน

แฟนทอมถอนหายใจยาว "นั่นก็เป็นที่แน่นอนแล้วว่า เขาเป็นเนโครแมนเซอร์..."

"เรื่องนั้นใครๆ ก็รู้" มูซอลย้ำคอ

"...ที่มีเอเทมมูซึ่งร้ายแรงเวทได้ช่วยตัวเอง" แฟนทอมพูดขยายความ ค่อยๆ ทำอีกหน่อย

ทั้งห้องจึงตกอยู่ในความเงียบกันไปชั่วขณะ มูซอลเพิ่งสายตามองไปที่เข็มวินาทีซึ่งขยับเป็นจังหวะจะโคน แล้วพูดว่า

"นั่นก็ไม่ใช่ข่าวใหม่"

"มันยังมีอะไรที่ใหม่กว่านี้อีกหรือ ให้ตายเถอะ" แฟนทอมตรงแค่ มูซอลก็ส่ายคอบเปลี่ยนเรื่องไป

"ฉันต้องแต่งงานแล้ว อย่าลืมตามสืบเรื่องที่ขอด้วย"

"เดี๋ยวลี มูซ..." แฟนทอมรีบเรียกเพื่อรั้งเขาไว้ แต่ไม่ทันแล้ว

มูซอลวางสายไป แล้วเดินออกจากห้องนอน อัสมายากำลังออกกำลังกายตามท่าของผู้นำที่โชว์ท่าเต้นอยู่ในโทรทัศน์ เมื่อเธอเห็นเขาเดินออกมา ก็บอกว่า

"เมายังอยู่ในห้องทำงานนะ"

มูซอลยิ้มรับ แล้วคว้าเสื้อสูทที่แขวนอยู่หน้าประตู ก่อนจะหายตัวไปปรากฏตัวตรงหน้าห้องทำงานของเดี๋ยแล้วเคาะประตู

"เข้ามา" เสียงอนุญาตดังขึ้น มูซอลจึงเปิดประตูเข้าไป

"มีอะไรหรือมูซ นี่เหลือเวลาอีกสิบนาทีก่อนที่นายต้องเข้างานไม่ใช่หรือ" เดี๋ยก็ถาม โดยไม่เงยหน้าจากบัญชีที่เขา กำลังทำอยู่

"เกลดาคเคยบอกใช้ไหมว่า เอเทมมูของเจย์ใช้ก็ลคราบก็ได้"

เดี๋ยก็เงยหน้าขึ้นสบตาเพื่อน "อา เรื่องนั้นหรือ ใช่"

"ท่านกปีก็แจ้งฉันว่า อัสโมวก็ใช้ก็ลคราบได้เหมือนกัน"

คราวนี้เคย์ก็ดึงกับหยุคมือและวางปากกาลง แล้วมองหน้ามุซอลอย่างรอคอยว่า เขาจะพูดอะไรต่อ

"วันนี้แฟนทอมไปชั้นสูทครศพคนที่โรนัลสั่งให้คามรอยสืบเรื่องของเจย์"

"ผลเป็นยังไง"

"เนโรฆ่าพวกเขาทั้งหมด"

ดวงตาของเคย์ก็เบิกโคโชน

มุซอลจึงพูดต่อ "พวกเราค้างแน่ใจว่า เจย์ไม่มีทางออกจากวิชชอร์ได้โดยที่เราไม่รู้เด็ดขาด ดังนั้นการที่เนโรฆ่าคนบนพื้นดินได้ด้วยตัวเองนั้นหมายความว่า..."

"เอเทมูคนนั้นน่าจะวางแผนได้ด้วยตัวเอง" เคย์ก็สรุป เหมือนกับที่มุซอลตอบแฟนทอมไปแล้ว

"นายกำลังคิดว่า ฮัลฟี่ก็ทำได้เหมือนกันใช่ไหม โบนเองก็สามารถทำแบบนั้นได้ถ้าฮัลฟี่สั่ง" มุซอลถาม

"ใช่ แต่ไม่ได้คิดแค่นั้นหรอก" เคย์ก็ตอบ พลังเอนหลังไปพึ่งพนักเก้าอี้ ขณะที่มุซอลถามว่า

"นายคิดว่า เจย์น่าจะไปถึงขั้นเดียวกับวิทหรือยัง"

"ทำไมนายถามอย่างนั้น" เคย์ก็ถาม แต่จากท่าทางของเคย์ก็มุซอลเชื่อว่าอีกฝ่ายก็คิดเหมือนเขา

"เพราะตอนนี้คนคนเดียวที่สามารถทำให้สปิริตใช้ศาสตร์อื่นได้โดยที่เจ้าของไม่ได้สั่ง ก็มีเพียงวิทเท่านั้น แต่ทั้งโรนัลและแฟนทอมคิดว่าเจย์น่าจะทำพันธสัญญาบางอย่างกับเอเทมู ทำให้เนโรทำสิ่งนั้นได้ แต่พวกเราทุกคนรู้ดี เจย์ไร้ความทรงจำจริงๆ ดังนั้นเจย์คนนี้จึงไม่มีทางสั่งให้ปีศาจหรือเอเทมูไปฆ่าใครได้"

เคย์ก็หลับตาลง แล้วถอนหายใจยาว "ก็จริง ดังนั้น ฉันถึงให้เจย์เข้ารับการทดสอบสมรรถภาพกับสำนักทะเปียนง"

"นายว่าจะอะไรนะ!" มุซอลถามเสียงดังอย่างคาดไม่ถึง

เคียตี้ลืมหาคำขึ้นสบคาเพื่อน "ทดสอบสมรรถภาพไง"

"นายบ้าหรือเปล่า พวกเราเองยังไม่รู้เลย ว่าเจย์ทำอะไรได้บ้าง
แล้วจะให้คนอื่นมา..."

"เราจะรู้พร้อมๆ กันเลยไง" เคียตี้พูดสวนไป ทำให้มุขอลชะงัก
เคียตี้จึงพูดต่อ

"...เราจะรู้พร้อมกันว่า เจย์ สก็อต เป็นอย่างที่เราคิดหรือเปล่า"

ตัวอย่าง

ผู้หญิงของซิมปสัน เด็กใหม่
และความลับของ เจย์ สก็อต

เจย์ต้องเข้ารับการทดสอบสมรรถภาพ
เพื่อขึ้นทะเบียนพ้อมคตตามกฎโลกเวทมนตร์
แต่ในเมื่อใครๆ ต่างก็อยากรู้เรื่องของเขา
การทดสอบที่ไม่ธรรมดาครั้งนี้
จึงเป็นโอกาสของทั้งสภากลาง ผู้ประเมิน
รวมถึงหัวหน้ามาสเตอร์แห่งร้านวิทาเรียที่รุมที่จะล้วงมันออกมา

ขณะที่ปริศนาของเจย์เริ่มคลี่คลาย
ฮอปกินส์ก็เริ่มเคลื่อนไหว และครั้งนี้อาจต้องปะทะกับเหล่าซิมปสัน!

ทอมวอดแฟนตาซี

สนับสนุนเยาวชนรักการอ่าน
สร้างภูมิปัญญาให้สังคม

ทดลองอ่าน

24

สาระ สนุก สุขใจ

สาทรบุ๊คส์

www.satapornbooks.com

ISBN 978-616-00-3381-2

9 786160 033812

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

Illustrated by Loxsiana

ราคา 310 บาท